

KĀ PIE MANIS ATNĀCA ENĢELIS, UN VIŅA UZDEVUMS

 Brāļi droši vien . . . Es šeit redzu vairākus magnetofonus, un viņi to, protams, ierakstīs. Katru reizi, kad jūs gribat zināt, ko tieši Svētais Gars jums ir teicis, vērsieties pie šiem brāļiem, kuriem ir šie magnetofoni, un viņi to var atkal atskaņot, lai jūs atrastu tieši to, kas jūs interesē. Un skatieties un vērojiet, vai tas notiks tieši tā, kā Tas pateica, saprotiet. Kad jūs dzirdat, ka tiek pateikts “TĀ SAKA TĀS KUNGS, ‘Kaut kas konkrēts, ka *tas* ir *tas*,’” vai arī vienkārši pārbaudiet to un paskatieties, vai tas ir pareizi vai nē. Saprotat? Tas vienmēr notiek tā.

² Tagad, tādām nelielām ievadam . . . Un šovakar mani pat iepriecina, ka mēs šeit esam mazā skaitā. Mēs vienkārši jutisimies kā mājās, vai ne? Mēs neesam, neviens no mums šeit nav svešs. Mēs neesam . . . Es vienkārši varu runāt savā Kentukiešu gramatikā un justies kā mājās, jo mēs—mēs vienkārši . . . Un es tagad negribu apvainot Kentukiešus, ja šeit ir kāds no Kentuki. Vai šeit ir kāds no Kentuki? Paceliet savas rokas. Klausieties! Man vajadzētu justies gluži kā mājās, vai ne? Tas ir tik jauki.

³ Mana māte vadīja pansiju. Un kādu dienu es aizgāju uz turieni, lai noskaidrotu . . . Tur bija apmetusies liela cilvēku grupa, un bija saklāts liels, garš galds. Un es sacīju: “Kurš šeit ir no Kentuki, piecelieties.” Piecēlās visi. Un tovakar es devos uz draudzi, savu draudzi, un es teicu: “Kurš šeit ir no Kentuki?” Piecēlās visi. Tāpēc es sacīju: “Nu, tas ir ļoti labi.” Misionāri bija ļoti pastrādājuši, tā ka mēs par to esam ļoti pateicīgi.

⁴ Un tā, Vēstule Romiešiem 11. nodaļa un 28. pants. Tagad uzmanīgi klausieties lasījumu no Rakstiem.

Pēc Evanģēlija viņi ir ienaidnieki jūsu dēļ; bet pēc izvēles, viņi ir Dieva mīļotie tēvu dēļ.

Jo neatceļamas ir Dieva žēlastības dāvanas un Viņa aicinājumi.

⁵ Lūgšim. Kungs, palidzi mums šovakar, tagad, kad mēs tuvojamies godbijībā, no visas sirds, neliekuļoti. Tas viss ir teikts tikai Tavai slāvai. Un palidzi man, Kungs, un ieliec manā prātā tikai to, kas būtu jāpasaka, un to, cik daudz sacīt. Apstādini mani, kad pienāks Tavš laiks. Es lūdzu, lai ikviena sirds šini auditorijā pieņem sacīto, slimo un to, kam ir kāda vajadzība, labad. Jo es to lūdzu Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

⁶ Un tā, es tieši gribēju pievērsties šai tēmai, kamēr mūsu nav daudz. Un—un es pacentišos neturēt jūs pārāk ilgi, es šeit nolikšu savu pulksteni un tagad darišu, ko varēšu, lai jūs atlaistu laicīgi, lai jūs rītvakar atkal būtu šeit. Tagad esiet lūgšanā. Man šķiet, ka puika pat neizdalīja kartītes. Es viņam nepajautāju, vai viņš . . . Un ja viņi nav, vai arī viņi ir, vai nav izdalījuši, tas nav svarīgi. Jebkurā gadījumā mums šeit ir kartītes, ja vajadzēs dažus izsaukt. Un tā, ja arī ne, nu, mēs vienkārši paskatīsimies, ko teiks Svētais Gars.

⁷ Un tā, ja jūs uzmanīgi ieklausīsieties . . . Lūk, tas var . . . tā kā es . . . Mūsu šeit nav tik daudz, tas ir piemērots laiks to pateikt, jo tas—tas skar mani personīgi. Un tieši tāpēc es šovakar izlasīju šo Rakstu vietu, lai jūs ieraudzītu, ka dāvanas un aicinājums nav kaut kas tāds, ko kāds var nopelnīt.

⁸ Pāvils, šeit runādams, teica: “Ebreji Evaņģēlija gaismā kļūva akli un atstumti no Dieva, un tas bija mūsu dēļ.” Bet tieši iepriekšējā pantā ir teikts: “Viss Izraēls tiks izglābts.” Viss Izraēls tiks izglābts. Saskaņā ar izredzētību, Dievs Tēvs viņus iemilēja un padarīja aklus, lai tagad būtu vieta mums, pagāņiem, atgriezties no grēkiem, lai saskaņā ar Viņa Vārdu caur Abrahāmu, viņa Sēklu, varētu svētīt visu pasauli. Redzat, kāda ir Dieva suverenitāte? Viņa Vārdam vienkārši ir jāpiepildās. Viņš vienkārši nevar būt citāds. Un tagad mēs caur . . . Dievs ir izredzējis mūs; Viņš izredzēja ebrejus; un Viņš . . .

⁹ Visas šīs lietas ir Dieva paredzējums. Kad Viņš izteica to, kas būs, Viņš to jau zināja iepriekš. Un tā, Dievs, lai Viņš būtu Dievs, jau iesākumā Viņam bija jāzina beigas, jo pretējā gadījumā Viņš nebūtu bezgalīgais Dievs. Dievs nevēlas, lai kāds aizietu bojā. Protams, ka nē! Viņš negrib, lai kāds aizietu bojā. Bet jau no sākuma, kad sākās laiks, pasaule, Dievs pilnīgi precīzi zināja, kurš būs glābts un kurš nebūs glābts. Viņš negribēja, lai cilvēki aizietu bojā: “Tā nav Viņa griba, lai kāds aizietu bojā, bet Viņa griba ir visus izglābt,” taču Viņš jau no sākuma zināja, kurš izglābsies un kurš neizglābsies. Lūk, kāpēc Viņš spēja paredzēt: “Notiks šis. Notiks tas,” vai arī, “tas notiks *tādā* veidā. Ar to cilvēku notiks *tas*.” Saprotat?

¹⁰ Viņš varēja to zināt iepriekš, jo Viņš ir bezgalīgs. Ja jūs zināt, ko tas nozīmē, ka vienkārši “nav nekā tāda, ko Viņš nezinātu”. Saprotiet, Viņš zina. Nu, nav nekā pirms sākās laiks, un vēlāk laika vairs nebūs, saprotiet, Viņš vēl aizvien visu zina. Viņa prātā ir viss. Un tad, kā Pāvils teica vēstulē Romiešiem 8. un 9. nodaļā: “Par ko gan Viņš vēl pārmet?” Tātad mēs to redzam, bet Dievs . . .

¹¹ Lidzīgi, kā sludinot Evaņģēliju. Kāds sacīja: “Brāli Branham, vai tu Tam tici?”

Es teicu: “Paskaties.”

Sacīja: “Tu droši vien esi kalvinists.”

Es teicu: “Es esmu kalvinists, kamēr vien kalvinists ir Bibeļē.”

¹² Lūk, uz šī Koka ir zars, tas ir kalvinisms, taču uz šī Koka ir arī citi zari. Kokam ir vairāk nekā tikai viens zars. Viņš vienkārši gribēja tevi aizvest līdz Mūžīgajai Drošībai, bet pēc britiņa tu aizej prom universālismā un vēl kaut kur, tam nav gala. Taču, kad tu tiec galā ar kalvinismu, tad pakāpies augstāk un sāc ar arminiānismu. Redziet, uz šī Koka ir vēl viens zars un vēl viens zars uz šī Koka, vienkārši turpini virzīties. Tas viss kopā veido šo Koku. Tāpēc es ticu. . . kalvinismam, kamēr vien tas atrodas Rakstos.

¹³ Un es ticu, ka Dievs pirms pasaules radišanas zināja, izraudzīja Savu Draudzi Kristū, un nokāva Kristu pirms pasaules radišanas. Tā saka Raksti: “Viņš bija Dieva Jērs, nokauts pirms pasaules radišanas.” Saprotat? Un Jēzus sacīja, ka Viņš pazina mūs pirms pasaules radišanas. Pāvils sacīja, ka: “Viņš—Viņš mūs pazina un iepriekš nolēma pieņemt par saviem bērniem caur Jēzu Kristu vēl pirms bija izveidota pasaule.” Tas ir Dievs. Tas ir mūsu Tēvs. Saprotat?

¹⁴ Tāpēc neraizējieties, viss iet uz priekšu tieši tā, kā tam ir jāiet, viss notiek tieši laikā. Vienīgais, kas ir jāizdara, ir jāiekļaujas šajā kustībā. Un tā—tā ir tā labā daļa, tad tu zini, kā darboties, kad tu tiec tajā kustībā.

¹⁵ Un tā, tagad pievērsiet uzmanību: “Dāvanas un aicinājumi ir neatceļami,” un tas ir vienīgais veids, kā es varu—varu pēc Rakstiem noteikt manu aicinājumu Kungā. Un es ticu, ka šovakar esmu kopā ar draugiem, kuri to, protams, sapratis un nedomās, ka tam ir sakars ar konkrētu cilvēku, bet, lai jums būtu izpratne un jūs vienkārši zinātu, ko—ko Kungs ir teicis, ka Viņš izdaris, un ieraudzītu kaut ko darbībā un tad tajā virzītos.

¹⁶ Un tā, iesākumā, pirmā lieta, ko es vispār varu atcerēties, bija vizija. Pirmais, ko es varu atsaukt atmiņā, ir kāda vizija, kuru man deva Kungs. Un tas bija pirms daudziem, daudziem gadiem, es biju pavisam mazs puīselis. Un man rokā bija akmens.

¹⁷ Un tā, lūdzu, piedodiet, es atceros, kā es valkāju garu kleitu. Es nezinu, vai jūs (vismaz kāds no jums) esat pietiekami veci, lai atcerētos laiku, kad mazi puikas valkāja garas kleitas. Kurš no jums šeit atceras, kā bērni valkāja, jā, garas kleitas? Nu, es to atceros, es rāpoju pa grīdu tur, manā mazažā, vecajā būdiņā, kur mēs dzīvojām. Un kāds ienāca, es nezinu, kurš tas bija. Bet mamma pie manas kleitas bija piešuvusi mazu—mazu, zilu lentīti. Un es tik vien kā knapi mācēju staigāt. Taču tajā brīdī es rāpoju, un es bāzu savu pirkstu sniegā, kas bija uz viņa apaviem, un ēdu šo sniegu no viņa kājām, kamēr viņš stāvēja pie uguns, lai sasildītos. Es atceros, kā mamma mani par to sarāja.

¹⁸ Un pēc tam nākošais, ko es atceros, droši vien tas notika kādus divus gadus vēlāk, man bija neliels akmens. Un tad

man bija apmēram trīs gadi, bet mans jaunākais brālis tad droši vien nebija pat divus gadus vecs. Un tā, mēs bijām ārā, otrpus pagalmam, kur atradās tas senais skaidu pagalms, kur mēdza savest kokus un skaldīja malku. Cik daudzi atceras tos laikus, kad kokus aizvilka mājas otrā pusē un tur tos skaldīja? Kāpēc man šodien vajadzēja likt kaklasaiti? Es—es esmu gluži kā mājās.

¹⁹ Pēc tam, kad viņi. . . Tur, vecajā skaidu pagalmā, tecēja neliels strauts, kurš nāca no avota. Tur pie šī avota bija vecs no ķirbja uztaisīts smeļamais kauss, tur mēs smēlām ūdeni un lejam to vecajā spainī, vecā ciedra koka spainī, un nesām to lejā.

²⁰ Es atceros pēdējo reizi, kad redzēju savu veco vecmāmiņu pirms viņa nomira, viņai bija simtu desmit gadu. Un, kad viņa nomira, tieši pirms viņas nāves es paņēmu viņu uz savām rokām un turēju viņu, lūk, šādi. Viņa mani apskāva un sacīja: “Lai Dievs svēti tavu dvēseli, miļumiņ, tagad un mūžīgi,” kad viņa mira.

²¹ Un es domāju, ka šai sievietei nekad nav bijis sava kurpju pāra, nekad viņas mūžā. Atceros, kā es viņu vēroju, un pat tad, kad es biju jauns, es gāju uz turieni viņu apraudzīt, ik ritu viņa cēlās, basām kājām, un gāja pa sniegu uz šo avotu, piesmēla ūdens spaini un nāca atpakaļ, visur ar basām kājām. Tā, ka tas jūms nenieka nekātēs, viņa nodzivoja līdz simtu desmit gadiem. Tā ka (tieši tā) viņa turklāt bija ļoti, ļoti izturīga.

²² Un tā, vēl es atceros, ka viņa grasiņās izstāstīt man par mana tēva marmora bumbiņām, ar kurām viņš spēlējās, kad viņš bija zēns. “Un šī nabaga vecenīte,” es nodomāju, “kā viņa domā tikt augšā uz šiem bēniņiem?” Parasta būda ar divām istabām, bet tur bija bēniņi. Un bija nocirsti divi koki, un bija uztaisītas kāpnes, lai varētu tikt augšā. Nu, es teicu. . .

²³ Nu, ziniet, viņa sacīja: “Un tā, pēc pusdienām es tev pastāstīšu, parādīšu tev tava—tava tēta marmora bumbiņas.”

Un es teicu: “Labi.”

²⁴ Un tā, viņa grasiņās man tās parādīt, tās bija lādē augšstāvā, kur bija saliktas viņas mantas, kā jau tas mēdz būt veciem ļaudīm. Un es nodomāju: “Kā gan šī vecā nabadzīte domā uzrāpties pa šīm kāpnēm?” Tāpēc es pienācu tur klāt un teicu: “Vecmāmiņ,” es sacīju, “pagaidi, miļā, es uzrāpšos tur augšā un tev palīdzēšu.”

²⁵ Viņa sacīja: “Nostājies maliņā.” Un viņa uzskrēja pa šīm kāpnēm kā vāverīte. Viņa teica: “Labi, nāc nu!”

Un es sacīju: “Labi, vecmāmiņ.”

²⁶ Es nodomāju: “Ak, ja vien es spētu būt tāds, ja vien mani vēl būtu tik daudz spēka simtu desmit gados!”

²⁷ Lūk, pēc tam es atceros, kā es biju pie šī avota, un man bija akmens, un es metu to dubļos, lūk, šādi, mēģinot parādīt savam mazajam brālim, cik esmu stiprs. Un tur kokā sedēja kāds putns

un tas čivināja, šaudīdamies šurpu turpu, maza sarkanriklīte vai kaut kas tamlīdzīgs. Un es nodomāju, ka viņa runāja ar mani, šī mazā sarkanriklīte. Un es pagriezos un ieklausijos, un putns aizlidoja, bet kāda Balss sacīja: “Lielu savas dzīves daļu tu pavadīsi netālu no pilsētas, kuru sauc par Ņūolbani.”

²⁸ Tas ir trīs jūdzes no tās vietas, kur es uzaugu. Mēs pārvācāmies uz turieni apmēram pēc gada, kaut nekad agrāk nebija pat domas kaut kur pārvākties. . . Ņūolbani. Visas dzīves laikā, kā šīs lietas. . .

²⁹ Un tā, redziet, mani tuvinieki nebija reliģiozi. Mans tēvs un māte negāja uz baznīcu. Pirms viņiem visi bija katoļi.

³⁰ Es domāju, ka mans mazais brāļa dēls šovakar sēž kaut kur šeit, es nezinu. Viņš ir karavīrs. Es par viņu lūdzu. Pats viņš ir katolis, vēl aizvien katolis. Un pagājušajā vakarā, kad viņš bija šeit un redzēja tos Dieva darbus, viņš stāvēja tieši tur, pie platformas. Tur stāvēt, viņš pateica, un viņš teica: “Tēvoci, Bil?” Viņš bija ilgu laiku pavadījis ārzemēs, sacīja: “Kad es to ieraudzīju. . .” Sacīja: “Katoļu baznīcā tas—tas nenotiek.” Viņš teica: “Tas. . . Es—es ticu, tēvoci Bil, ka tev ir taisnība,” viņš teica.

³¹ Un es sacīju: “Dārgais, ne jau *man* ir taisnība, bet Viņam ir taisnība. Redzi, tieši *Viņam* ir taisnība.” Un tā, viņš teica, ka viņš. . . Es sacīju: “Lūk, es neprasu, lai tu kaut ko darītu, Melvin, bet vienkārši kalpo Kungam Jēzum no visas sirds. Ej, kur vien vēlies. Taču pārliecinies, vai Jēzus Kristus ir no jauna piedzimis tavā sirdī, redzi, tavā sirdī. Pēc tam ej uz jebkuru draudzi, uz kuru vien gribēsi.”

³² Lūk, starp maniemi radiem visi pirms manis bija katoļi. Mans tēvs ir irs, un mana māte bija iriete. Vienīgais pārrāvums iru asinis ir mana vecmāmiņa, kas bija no Čeroki Indiāņiem. Mana māte ir gandrīz vai metise. Un tā, tad es. . . priekš manis, tas ir mans. . . Mūsu paauzde, pēc trim tā vairs nav, tas pazūd. Bet tas ir vienīgais pārrāvums starp tīriem iriem, kuru uzvārdi bija Hārvijs un Branhams. Un tad, vēl pirms tam, bija Lions, kurš vēl aizvien ir no iriem. Un toreiz viņi visi bija katoļi. Taču priekš manis, kā bērniem mums vispār nebija nekādas reliģiskās audzināšanas vai apmācības.

³³ Taču šīs dāvanas, šīs vizijas, es redzēju vizijas jau tolaik, tieši tāpat, kā es redzu tagad, tā tas ir, jo dāvanas un aicinājumi ir neatceļami. Tas ir Dieva paredzējums, Dievs kaut ko dara. Visu dzīvi es biju baidījies par to pat ieminēties.

³⁴ Jūs esat lasījuši manu stāstu mazā grāmatiņā ar nosaukumu *Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžos*. Man šķiet, tas ir kādā no grāmatām, tām pārējām. Vai tā ir, Džin? Vai tas ir šajā parastajā—parastajā grāmatā, tajā—tajā grāmatā, kura mums ir tagad? Vai tā saucas *Dzīvesstāsts*? Man šķiet, ka jā. Tad, kad mums bija. . . Vai tad tas nav šausmīgi? Manis paša grāmatas, bet

es tās pat neesmu lasījis. Taču tās saraksta kāds cits, un pēc tam viņi tās vienkārši atnes uz sanāksmi. Es esmu izgājis tam cauri, tāpēc es vienmēr gaidu, ka notiks vēl kaut kas. Tomēr tās ir labas, tagad es tās daļēji esmu izlasījis, vietām, kad vien ir iespēja.

³⁵ Un tā, tā vai citādi kā—kā mazs puika, jūs zināt to viziju, kā tas mani uzrunāja, man bija apmēram septiņi gadi, un tika pateikts: “Nedzer un nepipē, un neapgāni savu miesu nekādā veidā, tev būs darbs, kurš tev būs jāpaveic, kad tu pieaugsi.” Un jūs dzirdējāt, kā par to ir stāstīts grāmatā. Nu, tā tas bija. Tas turpinājās visu laiku.

³⁶ Kad es kļuva par kalpotāju, nu, tad tas—tad tas tik tiešām sāka notikt visu laiku.

³⁷ Un kādu nakti es redzēju mūsu Kungu Jēzu. Es ticu, ka es to stāstu ar Svētā Gara atļauju. Tas Kunga Engēlis, kurš atnāk, nav Kungs Jēzus. Tajā redzējumā Viņš viņam nelidzinājās. Tāpēc, ka vizijā, kuru es redzēju par Kungu Jēzu, Viņš bija neliela auguma Virs. Viņš nebija. . . Es biju ārā uz lauka, lūdzos par savu tēti. Un es atgriezios, un es apgūlos gultā, un tovakar es paskatījos uz tēvu, un es—es teicu: “Ak, Dievs, izglāb viņu!”

³⁸ Mana māte jau bija izglābta, un es viņu biju nokristījis. Tad es nodomāju: “Ak, mans tēvs tik daudz dzer.” Un es nodomāju: “Ja vien es varētu panākt, lai viņš pieņem Kungu Jēzu!” Es izgāju, apgūlos uz parasta salmu matrača, priekšistabā blakus durvim.

³⁹ Un kaut kas man pateica: “Celies.” Un es piecēlos, izgāju ārā un devos atpakaļ uz lauku, kas bija aiz mājas uz irbuleņu, salviju lauku.

⁴⁰ Un tur, ne tālāk par trim metriem no manis, stāvēja Cilvēks, tērpts baltās drēbēs, neliela auguma Puisis; rokas Viņš bija salicis, lūk, *šādi*; tāda kā isa bārda; mati līdz Viņa pleciem; un Viņš skatījās sāpus no manis, lūk, *šādi*; miermilīga izskata persona. Taču es nevarēju saprast to, kā Viņa kājas stāv tieši viena aiz otras. Un pūta vējš, Viņa tērps plivoja, salvijas viņņojās.

⁴¹ Es nodomāju: “Nu, mirklīti uzgaidi.” Es sev iekniebu. Es teicu: “Un tā, es neguļu.” Es pieliecos, norāvu nelielu kriksīti no šīs salvijas, ziniet, paņēmu to kā zobu bakstāmo. Es to ieliku mutē. Es paskatījos atpakaļ uz māju. Es teicu: “Nē, es biju tur un lūdzu par tēti, un kaut kas man pateica, lai atnāku šurp, un šeit stāv šis Cilvēks.”

⁴² Es nodomāju: “Viņš ir līdzīgs Kungam Jēzum.” Es nodomāju: “Interesanti, vai tā tiešām ir?” Viņš lūkojās precīzi, tieši uz to pusi, kur tagad stāv mūsu māja. Tāpēc es pavirzījos uz to pusi, lai redzētu, vai man neizdosies Viņu apskatīt. Un es saskatīju Viņa seju no sāniem, lūk, *šādi*. Taču Viņš. . . Lai Viņu saskatītu, man vajadzēja pagriezties, lūk, *šādi*. Un es teicu: “Hm!” Viņš neizkustējās. Un es nodomāju: “Es Viņu pasaukšu.” Un es teicu: “Jēzu.” Un, kad Viņš pagriezās, Viņš palūkojās

visapkārt, lūk, *šādi*. Tas bija viss, ko es atceros, Viņš vienkārši izstiepa Savas rokas.

⁴³ Visā pasaulē nav tāda mākslinieka, kurš varētu Viņu uzgleznot, Viņa sejas vaibstus. Labākais, ko es jēkad esmu redzējis, ir Hofmana *Kristus seja trīsdesmit trīs gadus*, man tā ir uz visas literatūras un visa, ko es izmantoju. Tas ir tāpēc, ka tas ir ļoti līdzīgs, un tā toreiz. . . vai arī diezgan līdzīgs, tik līdzīgs, cik vien var būt.

⁴⁴ Viņš izskatījās kā Vīrs, ka, ja Viņš runātu, iestātos pasaules gals, un tomēr tik daudz mīlestības un maiguma, ka tu—tu. . . Es vienkārši nokritu uz muguras. Un rītausmā, es atjēdzos, kad ausa diena, pidžamas kreklis bija izmircis no asarām, kad es atguvos, devos atpakaļ uz mājām cauri salviju laukam.

⁴⁵ Es pastāstīju par to savam draugam kalpotājam. Viņš sacīja: “Billij, tas padaris tevi traku.” Viņš teica: “Tas ir Velns.” Un sacīja: “Nekad nespēlējies ar tādām lietām.” Tajā laikā es biju baptistu kalpotājs.

⁴⁶ Nu, es devos pie cita sena drauga. Es apsēdos un viņam par To pastāstīju. Es teicu: “Brāli, ko tu par To domā?”

⁴⁷ Viņš teica: “Labi, Billij, es tev pateikšu.” Viņš teica: “Es domāju, ka, ja tu gribi saglabāt savu dzīvību, vienkārši sludini to, kas ir Bibelē, Dievišķo žēlastību un tā tālāk, es labāk neaizrautos ar tādām fantastiskām lietām, ar kaut ko tādu.”

⁴⁸ Es teicu: “Ser, es negribu aizrauties ar kaut kādām fantastiskām lietām.” Es teicu: “Es vienīgi cenšos noskaidrot, kas tas ir.”

⁴⁹ Viņš sacīja: “Billij, pirms daudziem gadiem viņiem draudzēs šādas lietas notika. Taču,” sacīja, “kad apustuļu laiks beidzās, līdz ar to beidzās arī tās lietas.” Un sacīja: “Tagad vienīgais, kas ir tāds. . . vienīgie, kas to visu redz,” sacīja, “tie ir spiritīsti, dēmoni.”

Es teicu: “Ak, brāli Makkinnij, vai tiešām jūs tā domājat?”

Viņš teica: “Tieši tā.”

Es teicu: “Ak, Dievs, apžēlojies par mani!”

⁵⁰ Es teicu: “Es—es. . . Ak, brāli Makkinnij, vai—vai jūs palūgsiet kopā ar mani, lai Dievs nepieļauj, ka tas atkal ar mani notiktu? Jūs ziniet, ka es Viņu milu un es negribu tādās lietās kļūdīties.” Es teicu: “Palūdziet kopā ar mani.”

⁵¹ Viņš teica: “Es palūgšu, brāli Billij.” Un tā mēs tieši tur arī palūdzām, mācītāja mājās.

⁵² Es to jautāju dažādiem kalpotājiem. Skanēja tā pati atbilde. Pēc tam es baidījos viņus izvaicāt, tāpēc ka viņi padomātu, ka es esmu no velna. Un tā, es—es nevēlējos tāds būt. Es zināju, ka manā sirdī kaut kas bija noticis. Lūk, tas arī viss. Tur—tur manā sirdī kaut kas bija noticis. Un es negribēju būt tāds, nekad.

53 Un tā, pēc vairākiem gadiem, viendien es izdzirdēju, Pirmajā Baptistu draudzē, kuras biedrs es tolaik biju, es izdzirdēju, kā kāds sacīja: “Paklau, tev vakardien būtu vajadzējis turp aiziet un paklausīties tos sektantus.”

54 Un es nodomāju: “Sektanti?” Un mans draugs, Volts Džonsons, basa dziedātājs, un es teicu: “Kas tie tādi ir, brāli Volt?”

Viņš teica: “Tas ir to pentakostu bars.”

Es teicu: “Kas?”

55 Viņš sacīja: “Pentakosti!” Teica: “Billij, ja vien tu būtu to redzējis,” sacīja, “viņi vēlās pa grīdu, lūk, šādi, un šurpu turpu lēkāja.” Un sacīja: “Viņi teica, ka viņiem ir jāmurmulē kaut kādā nepazīstamā valodā, citādāk viņi—viņi nebūšot glābti.”

Un es sacīju: “Kur tas atrodas?”

56 “Ak,” sacīja, “parasta telts sanāksme tur, Luisvilas otrajā pusē.” Sacīja: “Tie, protams, ir melnādainie.”

Un es teicu: “Aha.”

Un viņš sacīja: “Tur ir arī daudz balto cilvēku.”

Es sacīja: “Vai viņi arī to darija?”

Sacīja: “Jā, jā! Arī darija Viņi to.”

57 Es teicu: “Divaini, un ļaudis pinas iekšā tādās lietās.” Es sacīju: “Nu ko, man šķiet, ka notiek tas, kam ir jānotiek.” Svētdienas ritā, es nekad to neaizmirsīšu. Viņš ēda sausas apelsīna mizas gabaliņu sava kuņģa gremošanas problēmu dēļ, un es redzu to tikpat skaidri, it kā tas būtu bijis vakar. Un es nodomāju: “Murmulēšana, lēkāšana šurp un turp, kādu nu vēl reliģiju viņi izdomās?” Un pie tā es—es arī paliku.

58 Vēlāk pēc šī atgadījuma es satiku padzīvojušu viru, kurš šobrīd varbūt ir šeit dievnamā, tas ir, viņš bija atbraucis šurp uz draudzi, vārdā Džons Raiens. Un es viņu satiku kādā vietā. . . Vecs virs ar garu bārdu un matiem, viņš, iespējams, atrodas šeit. Es domāju, ka viņš ir no Bentonas Harboras šaipusē, pie Dāvida Nama.

59 Un viņiem bija kāda vieta Luisvilā. Es mēģināju atrast šos cilvēkus, un viņi to sauca par Praviešu Skolu. Tāpēc es nodomāju, ka aizbraukšu un paskatišos, kas tas ir. Nu, es neredzēju, ka kāds vāļātos pa grīdu, taču viņiem bija dažas divainas mācības. Un tieši tur es satiku šo veco viru, viņš mani uzaicināja pie sevis.

60 Es devos atvaļinājumā. Un kādu dienu es aizbraucu uz turieni, un es sameklēju viņa māju, taču viņš bija prom, viņš bija devies kaut kur uz Indianapolisu. Sacīja: “Tas Kungs viņu aicināja,” viņa sieva.

Es teicu: “Jūs gribat sacīt, ka jūs ļaujat šim cilvēkam tā vienkārši aizbraukt?”

⁶¹ Viņa teica: “O, viņš ir Dieva kalps!” Es dzirdēju, ka šī nabaga vecenīte nomira pirms pāris nedēļām. Un viņa bija ļoti nodevusies viņam. Ak, lūk, kādai ir jābūt sievietai! Pareizi. Kļūdās vai nekļūdās, tik un tā viņam ir taisnība! Es teicu. . .Nu, es zināju, ka viņi. . .

⁶² Tagad viņš. . .Brāli Raien, vai tu esi šeit? Viņa šeit nav. Viņdien viņš bija, vai ne, puisī?

⁶³ Nu, viņi dzīvoja tikai no tā, ko varēja sadabūt, un viņam mājās nebija ko ēst. Tā tas ir. Un es biju noķeris dažas zivis tur diķi jeb ezerā, Mičiganā, un es atbraucu—un es iebrāucu tai vietā. Un viņiem mājās nebija pat tauku vai speķa, lai tajos pagatavotu zivi. Un es sacīju: “Vai viņš atstāja tevi mājās bez nekā?”

Teica: “Ak, bet viņš taču ir Dieva kalps, brāli Bil!” Teica: “Viņš. . .”

⁶⁴ Un es nodomāju: “Jā, lai svētīta ir tava sirds. Brāli, es būšu tavā pusē.” Tā tas ir. “Tu esi tik augstās domās par savu vīru, ka es esmu gatavs pievienoties un stāvēt tajā kopā ar tevi.” Tā tas ir. Mums šodien vajag vairāk tādu sieviešu un vairāk viru, kas tā domā par savām sievietēm. Tā tas ir. Amerika būtu labāka, ja vīri un sievietes būtu kopā šādi. Kļūdās vai nekļūdās, stāviet ar viņiem. Nebūtu tik daudz šķiršanos.

⁶⁵ Un tā mēs—mēs devāmies uz. . .Pēc tam es braucu tālāk. Un pa ceļam uz mājām, tas bija kaut kas divains, es braucu cauri Mišavokai. Un tad es uz ielas ieraudzīju tātas—tādas mašīnas, kas saucās. . .uz tām bija lieli uzraksti, kas vēstīja “Tikai Jēzus”. Es nodomāju: “Kas tad tas. . . ‘Tikai Jēzus’, tam jābūt kaut kam reliģiskam.” Un es pienācu klāt, un te tas bija uz velosipēdiem “Tikai Jēzus”. Uz kadiljakiem, T-modeļa fordiem, un citur virsū bija “Tikai Jēzus”. Es nodomāju: “Nu, interesanti, kas tas ir?”

⁶⁶ Un tā, es to visu izpētīju, noskaidroju, ka tā bija reliģiska sapulce, tur bija no pusotra līdz diviem tūkstošiem cilvēku. Un tur es izdzirdēju visu to kliegšanu un šurpu turpu lēkāšanu un visas tās izdarības. Es nodomāju: “Klau, lūk, kur es redzēju, kas ir tie sektanti.”

⁶⁷ Un tā, man bija mans vecais Fords, ziniet, ar kuru, kā es apgalvoju, varēja braukt līdz trīsdesmit jūdзем stundā, piecpadsmit *šajā* virzienā un piecpadsmit kratoties, lūk, *šajā*. Un tā, es noliku to ceļa malā, es. . .kad es atradu stāvvietu un atgriezos pa ielu ar kājām. Es ienācu, palūkojos apkārt, un visi, kas varēja stāvēt, stāvēja. Man vajadzēja lūkoties pāri viņu galvām. Viņi kļiedza un lēkāja, un krita gar zemi, un trokšņoja. Es nodomāju: “Fui, hm, kas gan tie par cilvēkiem!”

⁶⁸ Taču, jo ilgāk es tur stāvēju, jo labāk es jutos. Es nodomāju: “Nemaz tik slikti neizskatās.” Es nodomāju: “Ar šiem cilvēkiem viss ir kārtībā. Viņi nav jukuši prātā.” Man izdevās parunāt ar dažiem no viņiem, un viņi—viņi bija jauki cilvēki. Tāpēc es sacīju. . .

⁶⁹ Nu, lūk, tā bija tā pati sapulce, no kuras es aizbraucu, un pārlaidu visu nakti, to nakti, un nākamajā dienā es biju atpakaļ. Jūs esat dzirdējuši, kā es par to stāstu manas dzīves stāstā. Es biju uz platformas kopā ar simtu piecdesmit vai diviem simtiem kalpotāju, varbūt arī vairāk, un viņi gribēja, lai katrs vienkārši pieceltos un pateiktu, no kurienes viņš ir. Un es sacīju: “Evanģēlists Viljams Branhams no Džefersonvilas,” es apsēdos, “baptists,” un tā, es apsēdos. Katrs pateica, no kurienes viņš bija.

⁷⁰ Un tā, nākamajā rītā, kad es tur nonācu. . . Visu to nakti es gulēju uz lauka, un iztaisnoju bikses, iespiedams tās starp diviem Forda sēdekļiem, jūs zināt, un es—es. . . vecas rūtainas bikses, parasts t-krekls, jūs zināt. Un tā, nākamajā rītā es devos uz sapulci savā parastajā krekliņā. Es biju aizgājis. . .

⁷¹ Man bija tik vien kā trīs dolāri, un man vajadzēja nopirkt benzīnu tik daudz, lai tiktu līdz mājām. Un pēc tam es—es nopirku sev dažas bulciņas, tādas sakaltušas, ziniet, taču man bija labi. Un es devos pie ūdens krāna, ielēju sev glāzi ūdens, ziniet, un tās izrādījās gluži labas. Un tā, es tās nedaudz izmērcēju un paēdu brokastis.

⁷² Lūk, es būtu varējis ēst kopā ar viņiem, viņi ēda divreiz dienā. Bet es neko nevarēju iedot ziedojumiem, tāpēc es negribēju—negribēju būt liekēdis.

⁷³ Un tā, tad es—tad es tur iegāju tajā rītā, viņi sacīja. . . Šī daļa man vienkārši ir jāpastāsta. Un tā es tur ierados tajā rītā es, un viņi sacīja: “Mēs meklējam Viljamu Branhamu, gados jaunu evanģēlistu, kas vakar bija uz platformas, baptistu.” Sacīja: “Mēs gribam, lai viņš šorit runā vēstījumus.” Es maniņu, ka šī cilvēku grupa no manis, baptista, neatlaidīsies. Tāpēc es vienkārši it kā iespiedos savā krēslā. Man mugurā bija rūtainas bikses un sporta krekliņš, ziniet, bet mēs valkājām garīdznieka tērpu, tāpēc. . . Un es iesēdos savā krēslā, lūk, šādi. Un tā, viņš aicināja divas vai trīs reizes. Un es sēdēju blakus melnādainam brālim.

⁷⁴ Un viņu saiets notika ziemeļos, jo toreiz dienvidos bija rasu segregācija. Tāpēc viņi nevarēja to rīkot dienvidos.

⁷⁵ Tāpēc man kļuva interesanti, ko īsti nozīmē šis “Tikai Jēzus”. Un es nodomāju: “Kamēr vien tas ir Jēzus, viss ir kārtībā. Tāpēc nav nekādas starpības, vai tas ir. . . kā tas ir, kamēr vien tas ir Viņš.”

⁷⁶ Un tā, es vēl nedaudz tur pasēdēju un viņus vēroju, un tā, viņi aicināja vēl divas vai trīs reizes. Un šis melnādainais brālis palūkojās uz mani, viņš teica: “Vai tu viņu pazīsti?” Es—es—es. . . Tā bija pilnīga atmaskošana. Es tam vīram nevarēju samelot, es to negribēju.

Es teicu: “Klausies, brāli. Jā, es viņu pazīstu.”

Viņš teica: “Nu, tad ej un viņu atved.”

77 Es teicu: “Nu, es—es tev pateikšu, brāli,” es saciju, “tas esmu es. Taču, saproti,” es teicu, “paskaties, es. . . šis rūtainās bikses.”

“Ej taču uz turieni.”

78 Bet es saciju: “Nē, es nevaru iziet tur priekšā,” es teicu, “šitādās te lūk biksēs, šajā t-kreklā.”

Viņš sacija: “Šiem cilvēkiem nerūp, kā tu esi apģērbs.”

79 Un es teicu: “Nu, klausies, nepiemini to. Dzirdi?” Es teicu: “Saproti, man mugurā ir šis rūtainās bikses, es negribu iet tur priekšā.”

Viņi jautāja: “Vai kāds zina, kur atrodas Viljams Branhams?”

Viņš sacija: “Viņš ir šeit! Viņš ir šeit!”

80 Ak, vai! Ziniet, mana seja kļuva patiešām sarkana; man nebija kaklasaites, ziniet, un šis vecais t-krekls, ziniet, un šitādās te biksēs. Un es devos, kāpjot tur augšup, ausis man svila. Es nekad nebiju stāvējis pie mikroфона.

81 Un tā es tur sāku sludināt, es izvēlējos tēmu, es to nekad neaizmirsīšu, “Bagātnieks ellē pacēla savas acis, un tad viņš skaļi raudāja”. Es bieži sludinu par tādām trīs nelielām tēmām, līdzīgi kā “Nāciet, satieciet to viru”, “Vai jūs tam ticat?” vai arī “Tad viņš skaļi raudāja”. Un es turpināju runāt: “Tur nebija puķu, un tad viņš skaļi raudāja. Tur nebija lūgšanu sanāksmju, un tad viņš skaļi raudāja. Tur nebija bērnu, un tad viņš skaļi raudāja. Nekādu dziesmu, un tad viņš skaļi raudāja.” Tad raudāju es.

82 Un tā, pēc tam, kad tas viss beidzās, nu, ak, viņi vienkārši. . . viņi visi mani apstāja un gribēja, lai es novadītu sapulci pie viņiem. Un es nodomāju: “Klau, varbūt es arī esmu tāds sektants!” Saprotat? Un tā, es nodomāju: “Varbūt. . .” Redziet, viņi bija tik jauki cilvēki.

83 Un es izgāju ārā. Kāds virs kovboju zābakos un lielā kovboju cepurē, es vaicāju: “Kas jūs esat?”

Viņš teica: “Es esmu *tāds un tāds* vecajs no Teksasas.”

Es nodomāju: “Nu, tas izskatās. . .”

84 Pienāca vēl viens puisis tādās biksēs, ar kurām spēlē golfu, ziniet, tajās ar šauro apakšdaļu un uzpūsto augšdaļu, un vienā no tiem apspilētajiem džemperiem. Viņš sacija: “Es esmu *Tāds un tāds* kalpotājs no Floridas. Vai tu neatbrauktu novadit. . .”

85 Es nodomāju: “Es jutos tieši kā mājās, vecīt, šajās rūtainajās biksēs un t-kreklā. Tas ir vienkārši lieliski.”

86 Un tā, jūs esat par to dzirdējuši manā dzives stāstā, tāpēc šeit es apstāšos un pastāstīšu jums kaut ko tādu, ko es nekad agrāk neesmu stāstījis. Pirmkārt, es gribu jums pajautāt. . . Es taisijos to izlaist. Vēl nekad dzīvē es neesmu to stāstījis cilvēku priekšā. Ja jūs man apsolāt, ka jūs mani milat un centīsieties mani milēt

tieši tāpat arī vēlāk, kad es to būšu pastāstījis, es tā daru pirms es to pateikšu, tad paceliet savu roku. Labi. Tas ir jūsu solījums, es prasīšu jums to ievērot.

⁸⁷ Tovakar sežot sanāksmē, dziedot savas dziesmas, viņi plaukšķināja plaukstas. Un viņi dziedāja: “Es. . .” To dziesmiņu: “Es zinu, tās bija Asinis, es zinu, ka tās bija Asinis.” Un viņi skraidīja turpu un šurpu starp rindām un tamlīdzīgi, un vienkārši skaļi gavilēja un slavēja Kungu. Es nodomāju: “Man tas izklausās šausmīgi labi.” Es sāku. . .

⁸⁸ Un visu laiku viņi atsaucās uz Apustuļu darbiem, Apustuļu 2:4, Apustuļu 2:38, Apustuļu 10:49, uz visu to. Es nodomāju: “Paklau, tas ir pēc Rakstiem! Vienkārši nekad agrāk es To šādi neredzēju.” Bet, ak, mana sirds dega, es nodomāju: “Tas ir brīnišķīgi!” Pirmo reizi viņus satiekot, man šķita, ka tas ir sektantu bars, un es nodomāju: “Ak! Tā ir eņģeļu sapulce.” Redziet, mani uzskati ļoti ātri mainījās.

⁸⁹ Un tā, nākamajā ritā, kad Tas Kungs man bija devis šo lielisko iespēju novadīt šīs sapulces, es nodomāju: “Ak vai, es taču saderu kopā ar šo cilvēku grupu! Viņi varētu būt tie, kurus mēdza saukt par ‘gavilējošajiem metodistiem’. Vienkārši aizgājuši nedaudz tālāk,” es domāju. “Droši vien, ka tieši tā arī ir.” Un tā, es nodomāju: “Nu, es. . . man patiešām tas patīk. Ak, viņos ir kaut kas, kas man patīk, viņi ir pazemīgi un mīļi.”

⁹⁰ Un tā, vienīgais, ko es nevarēju saprast, bija tā runāšana mēlēs, tas mani ieinteresēja. Un es. . . Tur bija viens vīrs, kurš sēdēja, teiksim, *šeit*, un viens, lūk, *šeit*, un viņi bija grupas lideri. Šis pirmais celās kājās un runāja mēlēs, *tas* otrs to iztulkoja un stāstīja visu ko par sapulci un tā tālāk. Es nodomāju: “Ak vai, man jātiek ar to skaidrībā!” Un pēc tam otrādi, tas nonāca pār šo un pēc tam pār to *otro*; un ikviens runāja mēlēs, iztulkoja. Runāja arī pārējie draudzē, bet iztulkošana, šķiet, nāca tikai pie šiem diviem vīriem. Lūk, es redzēju, viņi sēdēja tuvu viens otram, es nodomāju: “Ak, tie droši vien ir eņģeļi!” Tāpēc, kamēr es tur sēdēju. . .

⁹¹ Vienmēr, lai kas tas nebūtu (jūs zināt), ko es nevarētu saprast, Tas nonāca pār mani. Un, ziniet, man ir veids, kā es varu uzzināt, ja Kungs grib, lai es to zinātu. Un es ne. . . Tieši tāpēc es saku, ka nekad agrāk es to neesmu izteicis publiski. Ja es patiešām gribu kaut ko noskaidrot, Tas Kungs parasti pastāsta man par šīm lietām. Tieši tam šī dāvana arī ir domāta, saprotiet. Tāpēc tu nevari to vienkārši izklāstīt ļaužu priekšā, tas būtu kā mest pārles priekšā cūkām. Tas ir svēts, neaizskarams un ne jau tā to gribas darīt. Tāpēc man būtu jāatbild Dieva priekšā. Līdzīgi kā runājot ar brāļiem un tamlīdzīgi, es nemēģinātu uzzināt ko ļaunu par kādu brāli.

⁹² Reiz, es sēdēju pie galda ar kādu cilvēku, viņš mani apskāva, teica: “Ak, brāli Branham, es tevi milu.” Bet es jutu kaut ko

darbojamies. Es palūkojos uz viņu. Viņš nevarētu man to pateikt; es zināju, ka viņš mani nemil, redziet, jo tas bija parādīts. Viņš bija absolūts liekulis, kādu vēl nāktos pameklēt, redziet, taisni tur, turot mani savos apkampienos.

⁹³ Es teicu: “Nu ko, labi,” un izgāju ārā. Es to negribu zināt. Labāk es viņu pazītu vienkārši tā, kā es viņu pazīstu, kā savu brāli, un atstātu to tā, kā tas ir. Lai Dievs dara pārējo. Saprotat? Un es negribu. . . nezinu, negribu zināt šīs lietas.

⁹⁴ Un bieži ar šīm lietām, ne tikai šajā draudzē. Es esmu sēdējis istabā, sēdējis restorānā, un Svētais Gars man saka to, kam jānotiek. Šeit ir cilvēki, kuri zina, ka tā ir patiesība. Es atrodos savās mājās un saku: “Un tā, esi uzmanīgs, pēc kāda laika atbrauks mašina. Tas būs *tāds-tāds* cilvēks. Ieved viņus iekšā, jo Tas Kungs teica, ka viņi būs šeit.” “Kad mēs iesim pa ielu, tur notiks *tāda* lieta. Esi uzmanīgs tajā krustojumā, jo tur tevi gandrīz vai notrieks.” Un vienkārši pavēro, vai tas tieši tā arī nenotiek, saprotat, vienmēr precīzi! Tāpēc negribas tajā visā pārāk dziļi mesties iekšā, jo tu. . . Tas—tas ir. . . Tu vari to izmantot, tā ir Dieva dāvana, bet ir jābūt piesardzīgam, ko tu ar to dari. Tu būsi atbildīgs Dieva priekšā.

⁹⁵ Paskatieties uz Mozu. Mozus bija Dieva sūtīts vīrs. Vai jūs tam ticat? Izredzēts, iepriekšnolemts un padarīts par pravieti! Un Dievs viņu sūtīja uz turieni, sacīja: “Ej, saki šai klintij,” pēc tam, kad tai jau bija iesists. Sacīja: “Ej, saki šai klintij, un no tās iztecēs ūdens.”

⁹⁶ Bet Mozus, dusmās, metās uz turieni un iesita pa klinti. Ūdens nesāka tecēt, viņš vēlreiz pa to iesita, teica: “Jūs, nepaklausīgie! Vai tad mums ir jādabū jums ūdens no šīs klints?”

⁹⁷ Vai jūs redzat, ko Dievs izdarīja? Ūdens sāka plūst, taču sacīja: “Panāc šurp, Mozu.” Ar to arī viss beidzās, saprotiet. Tev ar to ir jābūt uzmanīgam, lai tu. . . ko tu dari ar Dievišķajām dāvanām.

⁹⁸ Tāpat kā sludinātājs, labs, spēcīgs sludinātājs, un dodas izbraukumā un sludina, lai tikai savāktu ziedojumus un naudu, viņš par to atbildēs Dieva priekšā. Tā tas ir. Tev ir jābūt uzmanīgam, ko tu dari ar Dievišķajām dāvanām. Un, vai arī mēģina uztaisīt kādu lielu prestižu, vai lielu vārdu kādai draudzei, vai arī lielu vārdu sev. Es labāk novadītu divas vai trīs vakara sapulces un dotos vēl kaut kur, un būtu pazemīgs un nepaaugstinātos. Jūs saprotat, ko es gribu pateikt. Tieši tā, vienmēr esi savā vietā, kur Dievs var uzlikt uz tevis Savu roku.

Atcerieties, tagad tā ir iekšējā Dzīvība.

⁹⁹ Un pēc tam es todien nodomāju: “Nu ko, es tur aiziešu.” Un es vienkārši biju ļoti satraucies par šiem cilvēkiem, es nodomāju: “Es izdibināšu par šiem vīriem.” Es centos viņus sameklēt ārā pagalmā, kad dievkalpojums bija beidzies. Es palūkojos apkārt. Es atradu vienu no viņiem, teicu: “Labdien, ser!”

100 Viņš teica: “Labdien!” Jautāja: “Vai tik tu neesi tas jaunais sludinātājs, kurš šorīt sludināja?”

Es sacīju: “. . . Man toreiz bija divdesmit trīs gadi. Es sacīju: “Jā, ser.”

Un viņš jautāja: “Kā tevi sauc?”

Es atbildēju: “Branhams.” Un vaicāju: “Bet tevi?”

101 Un viņš nosauca man savu vārdu. Un es nodomāju: “Nu ko, ja vien es tagad varētu dabūt, nonākt kontaktā ar viņa garu.” Kaut arī es vēl nezināju, kas to darija. Un es teicu: “Nu, teiksim, ser,” es teicu, “jūsu cilvēkiem šeit ir Kaut Kas, kā man nav.”

Viņš jautāja: “Vai tu esi saņēmis Svēto Garu, kopš kļuvi ticīgs?”

Es teicu: “Nu, es esmu baptists.”

102 Viņš sacīja: “Bet vai tu esi saņēmis Svēto Garu, kopš kļuvi ticīgs?”

103 Un es sacīju: “Nu, brāli, ko tu ar to domā?” Es teicu: “Man—man nav tā, kas ir visiem jums, es to zinu!” Es teicu: “Jo jums ir Kaut Kas, kas šķiet tik varens un tik . . .”

Vaicāja: “Vai tu kādreiz esi runājis mēlēs?”

Es atbildēju: “Nē, ser.”

Teica: “Tad es tev droši teikšu, ka Svētā Gara tev nav.”

104 Un es sacīju: “Nu ko, ja es . . . Ja tieši tas ir vajadzīgs, lai saņemtu Svēto Garu, tad man Tā nav.”

105 Un tāpēc viņš teica: “Nu, ja tu neesi runājis mēlēs, tad tev Viņa nav.”

106 Un, turpinot šādā veidā sarunāties, es sacīju: “Nu, kur tad es To varu dabūt?”

107 Teica: “Aizej tur uz to istabu un sāc meklēt Svēto Garu.”

108 Un es turpināju viņu vērot, ziniet. Viņš nezināja, ko es daru, taču viņš . . . es zināju, ka viņam bija tāda nedaudz divaina sajūta, jo viņš . . . viņa acis uz mani raugoties kļuva nedaudz stiklainas. Un viņš . . . Taču viņš bija ista kristietis. Viņš bija absolūti simtprocentīgs kristietis. Tā tas ir. Nu ko, es nodomāju: “Slava Dievam, te nu Tas ir! Man—man—man kaut kā jātiek pie tā altāra.”

109 Es izgāju ārā, palūkojos visapkārt, nodomāju: “Sameklēšu to otru vīru.” Un, kad es viņu atradu un sāku ar viņu runāt, es sacīju: “Labdien, ser!”

110 Viņš sacīja: “Paklau, kādai draudzei tu piederī?” Viņš teica: “Man teica, ka tu esot baptists.”

Es teicu: “Jā.”

Un viņš teica: “Tu vēl neesi dabūjis Svēto Garu, vai ne?”

Es sacīju: “Nu, es nezinu.”

Teica: “Vai tu esi runājis mēlēs?”

Es teicu: “Nē, ser.”

Saciņa: “Tev Viņa nav.”

111 Un es teicu: “Nu, es zinu, ka man nav tā, kas ir visiem jums. To es zinu.” Un es sacīju: “Bet, mans brāli, es To patiešām vēlos.”

Viņš teica: “Nu, tur—tur ir baseins, viss ir sagatavots.”

112 Es sacīju: “Es esmu kristīts. Taču,” es sacīju, “es—es neesmu saņēmis to, kas ir visiem jums.” Es teicu: “Jums ir kaut kas tāds, ko es—es patiešām gribu.”

Un viņš sacīja: “Nu ko, brīnišķīgi.”

113 Es mēģināju viņu uztvert, saprotiet. Un, ja es . . . Kad beidzot es uztvēru viņa garu, lūk, tas bija tas otrs virietis, ja es kādreiz arī esmu runājis ar zemisku liekuli, tad viņš bija viens no tiem. Viņš dzīvoja . . . Viņa sievai bija tumši mati, bet viņš dzīvoja ar blondīni, un viņam no tās bija divi bērni. Dzēra, lamājās, skraidīja pa krogiem un visu pārējo, un tomēr bija tur, runādams mēlēs un pravietodams.

114 Tad es sacīju: “Kungs, piedod man.” Es devos uz mājām. Tā tas ir. Es sacīju: “Es vienkārši . . . es nevaru to saprast. Izskatījās, ka šis svētigais Svētais Gars nonāca, un pār to liekuli.” Es teicu: “Tas nevar būt! Tas arī viss.”

115 Pēc tam, visā tajā ilgajā laika periodā, kad es pētīju un raudāju, domāju, ka, ja es ar viņiem satiktos, varbūt spētu izdibināt, ko tas viss nozīmēja. Lūk, viens, patiešs kristietis; bet tas otrs, istis liekulis. Tad es nodomāju: “Kā tad tā? Ak,” es teicu, “Dievs, varbūt—varbūt kaut kas nav kārtībā ar mani.” Un es teicu, būdams fundamentālists: “Tas būs . . . man tas ir jāierauga Bibelē. Tam tur ir jābūt.”

116 Manuprāt, visam notiekošajam ir jāizriet no šīs Bibeles, vai arī tas nav pareizi. Tam ir jānāk no Šejienu. Tam ir jābūt pierādītam Bibelē, ne tikai vienā vietā, bet tam ir jābūt viscaur Bibelē. Man ir tam jātic. Tam ir jāatbilst un jāsaistās kopā ar visiem Rakstiem, preteļā gadījumā es tam neticu. Un turklāt, jo Pāvils teica: “Ja arī eņģelis no Debesīm atnāks, sludinot citu evaņģēliju, lai viņš ir nolādēts.” Tāpēc es ticu Bibelei.

Un es sacīju: “Es Bibelē nekad neesmu ko tādu redzējis.”

117 Pēc diviem gadiem, kad es biju zaudējis savu sievu un visu, es atrados tur, Grinsmilā, savā iemīļotajā vietā tur augšā, es lūdzos. Es atrados tur, savā alā, jau kādas divas vai trīs dienas, tās bija divas dienas. Es izgāju ārā, lai nedaudz atvilktu elpu, paelpotu svaigu gaisu. Un, kad es gāju ārā, tur, uz baļķa gala stāvēja mana Bibeles, tieši pie ieejas. Kāds vecs vēja nogāzts koks, uz tā bija sazarojumi. Lūk, tu . . . Zari stāvēja uz augšu, lūk *šādi*, un tas koks gulēja lejā. Un es vienkārši sēdēju jāteniski uz šī baļķa un gulēju tur, kad bija nakts, raudzīdamies debesis,

savu roku uzlicis, lūk, *šitā*, un reizēm aizmīgu, guļot taisni uz baļķa, lūdzoties. Biju tur vairākas dienas, vienkārši bez ēdamā un dzeramā, vienkārši biju lūgšanā. Un es izgāju ārā, lai nedaudz paelpotu svaigu gaisu, iznācu no alas; tajā bija vēss un mitrs.

¹¹⁸ Un tā, tad es iznācu, un tur guleja mana Bibeles, kur es To biju nolīcis dienu iepriekš, un Tā bija atvērta vēstulē Ebrejiem 6. nodaļā. Un es tur sāku lasīt: “Noliksīm malā . . . uz . . . steigsimies uz pilnību, nelikdami atkal pamatu ar atgriešanos no nedzīviem darbiem un ticību Dievam,” un tā tālāk. “Jo ir neiespējami tos, kas reiz apgaismoti un baudījuši Dieva dāvanu un aicinājumus,” un tā tālāk. Bet bija teikts: “Bet ērkšķi un dadži, kas lāstam tuvu, kuru gals . . . ūdens . . . lietus bieži list uz zemi, lai to apstrādātu un to sagatavotu tam, kas ir—tam, kas lāstam tuvu, ar ērkšķiem un dadžiem, kuru gals ir uguni.”

Un Kaut Kas atskanēja: “Hš-š-š-š!”

¹¹⁹ Es nodomāju: “Viņš ir šeit. Tagad es dzirdēšu, lai ko arī Viņš . . . Viņš mani šeit pamodināja, Viņš grasās man tūlīt parādīt viziju.” Un es gaidīju un gaidīju uz tā baļķa gala. Es piecēlos un staigāju turp un atpakaļ, augšā un lejā. Atgriezoties, nekas nenotika. Vēlreiz aizgāju atpakaļ uz savu alu; nekas nenotika. Es stāvēju tur, es domāju: “Nu, kas tas ir?”

¹²⁰ Es atkal piegāju pie savas Bibeles un, ak, Tas atkal nonāca pār mani. Es paņēmu To rokās un es nodomāju: “Kas gan tur ir tāds, ko Viņš vēlas, lai es izlasītu?” Es turpināju lasīt tālāk par “atgriešanos pie Dieva un ticības” un tā tālāk, un es tiku līdz vietai, kur Tā saka: “Bieži listošais lietus apstrādā un sagatavo zemi tam, kam tā šeit ir domāta, bet ērkšķiem un dadžiem, kas ir lāstam tuvu, to gals ir uguni.” Un, ak, Tas mani vienkārši satrieca!

¹²¹ Un es nodomāju: “Kungs, vai Tu grasies dot man viziju par to, kas . . .” Es biju tur uzkāpis, lai lūgtu Viņam kaut ko citu.

¹²² Tad negaidīti es savā priekšā ieraudzīju zemeslodi, kas griezās, un tā visa bija uzarta. Un tur gāja cilvēks baltā ar paceltu galvu, lūk, šādi sēdams Sēklas. Un, kad viņš aizgāja, tikko kā viņš nozuda aiz pakalna, lūk, aiz viņa nāca cilvēks, gērbts melnā, ar noliektu galvu, sēdams sēklas. Un, kad uzdīga labās sēklas, tie bija kvieši; un kad sadīga sliktās sēklas, tās bija nezāles.

¹²³ Un tad uz zemes iestājās liels sausums, un kvieši nokāra galvas, gandrīz iznikuši, alkdami ūdens. Un es redzēju visus cilvēkus ar paceltām rokām, lūdzot, lai Dievs sūta ūdeni. Un pēc tam es redzēju nezāli, tās galva bija noliekta, zemojoties ūdens dēļ. Un tieši tajā brīdī nāca milzīgi mākoņi, un lietus strauvēs gāzās lejā. Un, kad tas nolija, mazais kviešis, kas bija pavisam salieciens, sāka: “U-š-š,” un iztaisnojās. Un nezālite tieši tam līdzās arī sāka: “U-š-š,” un iztaisnojās.

Es nodomāju: “Nu, kas tas ir?”

124 Tad es To sapratu. Te nu tar ir. Tas pats lietus, kurš liek augt kviesim, liek augt arī nezālei. Un tas pats Svētais Gars var nonākt pār kādu cilvēku grupiņu, un var svētīt liekuli tieši tāpat, kā Viņš svēti pārējos. Jēzus sacīja: “Jūs viņus pazīsiet pēc viņu augļiem.” Ne pēc tā, ka viņš priecājas vai gavilē, bet “tieši pēc viņa augļiem jūs viņus pazīsiet”.

125 Es teicu: “Te nu tas ir!” “Es to sapratu, Kungs.” Es sacīju: “Tad tā tik tiešam ir Patiesība.” Šis virietis... Tev var būt dāvanas, nepazīstot Dievu.

126 Un tad es—tad es sāku kļūt pārāk kritisks pret runāšanu mēlēs, saprotiet. Taču kādu dienu, tad Dievs man to apstiprināja!

127 Es tur upē kristīju savus pirmos jaunatgrieztos, Ohaio upē, un es kristīju septiņpadsmito cilvēku; kad es sāku viņu kristīt, es sacīju: “Tēvs, tā kā es kristu viņu ūdeni, Tu kristī viņu ar Svēto Garu.” Es sāku viņu gremdēt ūdeni.

128 Un tieši tad no augšas, no debesīm nonāca virpulis, un, lūk, mirdzot atnāca tā Gaisma. Simtiem un simtiem cilvēku stāvēja krastā, tieši divos pēcpusdienā, jūnijā. Un Tā nostājās tieši virs tās vietas, kur atrados es. No turienes atskanēja Balss un sacīja: “Kā Jānis Kristītājs tika sūtīts kā Kristus pirmās atnākšanas priekštecis, tā tev ir... ir Vēstījums, kurš atnesīs, ievadis Kristus Otro Atnākšanu.” Un šķita, kas tas nobiedēja mani līdz nāvei.

129 Un es iznācu ārā, un visi tie cilvēki, šie metāllietuves strādnieki un visi pārējie, aptiekārs un visi tie, kas bija krastā. Tani pēcpusdienā es biju kristījis apmēram divus vai trīs simtus cilvēku. Un, kad viņi mani izņēma, izvilka mani no ūdens, pienāca diakoni un visi pārējie, viņi man vaicāja, teica: “Kas tā bija par Gaismu?”

130 Liela grupa melnādaino no Giltedžas baptistu draudzes un no tās “Lonestar” draudzes, tur bija daudzi no viņiem, viņi sāka kliegt, kad ieraudzīja notiekošo, cilvēki krita ģibonī.

131 Kāda meitene, es centos viņu pārliecināt doties prom, viņa tur sēdēja laivā, peldkostimā, svētdienas skolas skolotāja no vienas draudzes, un es teicu: “Vai tu nevarētu doties prom, Mārdžij?”

Viņa sacīja: “Billij, man tas nav jādara.”

132 Es teicu: “Pareizi, tas nav obligāti, bet es labāk izrādītu pienācīgu cieņu Evaņģēlijam, dodoties prom no vietas, kur notiek kristības.”

Viņa sacīja: “Man tas nav jādara.”

133 Un viņa tur sēdēja, ķiķinādama un smiedamās par mani, kad es kristīju, jo viņa neticēja kristīšanai, tāpēc tad, kad nonāca Tā Kunga eņģelis, viņa nokrita laivā uz mutes. Šodien šī meitene ir garīgi slimo iestādē. Tāpēc ar Dievu nevar tā vienkārši spēlēties. Saprotat? Un tā, vēlāk... Skaista meitene, vēlāk viņa sāka dzert,

un viņai iesita ar pudeli, ar—ar alus pudeli, sagrauzīja visu viņas seju. Ak, viņa izskatījās šausmīgi! Un tur tas notika.

134 Un pēc tam, visas savas dzīves garumā es to redzēju, redzēju šo kustību, redzēju šīs vizijas, kā viss notiks. Pēc tam, nedaudz vēlāk, Tas joprojām mani ļoti uztrauca, un visi man stāstīja, ka Tas nav pareizi. Un es devos uz savu veco iemīļoto vietu, turp, kur es vienmēr nācu izlūgties. Un es. . . Nebija nozīmes, cik daudz es lūdzos, lai Tas vairs pie manis nenāktu, Tas vienalga nāca. Un tāpēc es biju vienkārši. . . es—es biju mežsargs Indiānas štatā. Un es ienācu, tur sēdēja kāds vīrs, mana dievnama pianista brālis. Un viņš sacīja: “Billij, vai tu šopēcpusdien aizbrauksi kopā ar mani uz Medisonu?”

Es teicu: “Es nevaru, man ir jādodas uz mežniecību.”

135 Un es. . . vienkārši apgāju ap māju un noņēmu savu siksnu, ieroča siksnu un visu pārējo, un uzrotīju piedurknes. Mēs dzīvojam nelielā mājiņā ar divām istabām, un es taisījos nomazgāties un sagatavoties pusdienām. Un es nomazgājos, un tieši gāju gar mājas sānu zem liela kļavas koka, un negaidīti Kaut Kas sāka: “Hš-š-š-š!” Un es teju vai zaudēju samaņu. Es palūkojos un zināju, ka tas atkal bija Tas.

136 Es apsēdos uz pakāpieniem, un viņš izlēca no mašīnas un pieskrēja man klāt, sacīdams: “Billij, vai tev ir slikti?”

Es teicu: “Nē, ser.”

Viņš jautāja: “Kas par lietu, Billij?”

137 Un es teicu: “Es nezinu.” Es teicu: “Vienkārši nepievērs tam uzmanību, brāli, viss ir kārtībā. Paldies.”

138 Iznāca mana sieva un atnesa ūdens krūzi, viņa vaicāja: “Dārgais, kas noticis?”

Es atbildēju: “Nekas, mīlotā.”

139 Tad viņa sacīja: “Iesim, pusdienas jau gatavas,” un viņa mani apskāva, mēģinot mani ievest iekšā.

140 Es teicu: “Dārgā, es—es gribu tev kaut ko pateikt.” Es teicu: “Piezvani viņiem un pasaki, ka šodien manis tur nebūs.” Es teicu: “Meda, mīlā,” es sacīju, “es zinu savā sirdī, ka es milu Jēzu Kristu. Es zinu, ka esmu pārgājis no nāves Dzīvībā. Taču es negribu, lai man būtu kāds sakars ar velnu.” Un es sacīju: “Es tā vairs nevaru turpināt; es esmu gūsteknis.” Es teicu: “Visu laiku, kad tas turpina notikt, visas šīs lietas, un nāk šīs vizijas, un vis kaut kas tāds. Lai kas arī tas nebūtu,” es teicu, “tas ar mani notiek.” Es nesapratu, ka tā bija vizija. Es to nesaucu par viziju. Es teicu: “Tāds kā transs,” es teicu, “es nezinu, kas tas ir. Un, dārgā, es—es—es—es negribu ar to spēlēties, viņi—viņi man saka, ka tas ir velns. Bet es milu Kungu Jēzu.”

141 “Ak,” viņa sacīja, “Billij, tev nevajag klausīties, ko tev saka cilvēki.”

142 Es teicu: “Bet, dārgā, paskaties uz citiem sludinātājiem.” Es teicu: “Es—es to negribu.” Es teicu: “Es došos uz savu vietu mežā. Man ir apmēram piecpadsmit dolāru, parūpējies par Billiju.” Billijs tolaik bija sīks puisēlītis, maziņš puisēniņš. Es sacīju: “Tu—tu paņem. . . Ar to pietiks tev un Billijam, lai kādu laiciņu dzīvotu. Piezvani viņiem un pasaki, ka varbūt es—es atgriezīšos rīt, bet varbūt neatgriezīšos nekad. Ja es neatgriežos tuvāko piecu dienu laikā, lai nozīmē citu cilvēku manā vietā.” Un es teicu: “Meda, es neiešu laukā no tā meža, kamēr Dievs man neapsolis, ka Viņš paņems to visu no manis prom un nepieļaus, lai tas vēl kādreiz atkārtotos.” Padomājiet tikai, kādā neziņā var atrasties cilvēks!

143 Un tovakar es devos uz turieni. Nokļuva vecajā būdiņā pirms ausa jauna diena; bija diezgan vēls. Nākamajā dienā es taisijos doties uz savu nometni, turp uz. . . tā patālāk aiz kalna, tas ir, precizāk, aiz pakalna, un aizklūt līdz tiem mežiem. Es šaubos, ka F.I.B. mani tur atrastu. Un tā, šī būdiņa. . . Es biju lūgšanā visu to pēcpusdienu, kamēr nekļuva pārāk tumšs. Es lūdzu, lasīju tur Bibelē to vietu, kur Tā saka: “Praviešu gari pakļaujas pravietim.” Es to nevarēju saprast. Un tā, tajā būdiņā kļuva ļoti tumšs.

144 Tā bija vieta, kur es mēdzu likt lamatas, kad biju zēns, man tur bija lamatu vietas, un es gāju uz turieni un makšķerēju, un nakšņoju. Vienkārši tāda parasta pussagruvusi būdiņa, kas tur stāvēja jau gadiem ilgi. Varbūt agrāk tur kāds bija mitinājies, pirms tā kļuva tāda, kāda bija.

145 Un tā, es—es tur vienkārši gaidīju. Un es nodomāju: “Nu ko.” Pienāca pulksten viens, divi, trīs no rīta, es staigāju uz priekšu un atpakaļ pa to grīdu, staigāju šurpu turpu. Es apsēdos uz ķebliša, uz neliela. . . nevis ķebliša, bet uz kaut kādas tur kastes. Un es tur piesēdu un nodomāju: “Ak, Dievs, kāpēc Tu man to visu dari?” Es sacīju: “Tēvs, tu zini, ka es Tevi milu. Tu zini, ka es Tevi milu! Un es—es negribu būt velna apsēsts. Es negribu, lai ar mani notiek visas tās lietas. Dievs, lūdzu, nekad neļauj vairs tam notikt.”

146 Es teicu: “Es—es Tevi milu. Es negribu doties uz elli. Kāds labums ir no manas sludināšanas un ceņšanās, un manas piepūles, ja es kļūdos? Un es vedu uz elli ne tikai pats sevi, bet maldinu arī tūkstošiem citus.” Tas ir, simtiem citus, tajā laikā. Un es teicu. . . Man bija liela kalpošana. Un es sacīju: “Nu, es—es vispār negribu, lai ar mani atkal notiek tādas lietas.”

147 Un es apsēdos uz šī ķebliša. Un es vienkārši sēdēju, nu, apmēram tādā stāvoklī, apmēram *šitā*. Un te pēkšņi es ieraudzīju, ka istabā sāk mirgot Gaisma. Un es nodomāju, ka šurp nāk kāds ar lukturīti. Un es palūkojos apkārt, un es nodomāju: “Nu. . .” Un te nu Tas bija, tieši man pretī. Uz grīdas bija veci koka dēļi. Un tur Tas bija, tieši man pretī. Stūri stāvēja

apaļa krāsniņa, augša tai bija norauta. Un—un tieši *šeit* uz gridas bija Gaisma, un es nodomāju: “Nu, no kurienes tā nāk? Nu, tas taču nevar nākt no . . .”

¹⁴⁸ Es palūkojos apkārt. Un te nu Tā bija, virs manis, *tā* pati Gaisma, tieši virs manis, Tā stāvēja, lūk, *šādi*. Tā griezās uz riņķi kā uguns, tādā kā smaragdzaļā krāsā, skanot: “Hš-š-š-š, hš-š-š-š, hš-š-š-š!” šādi, tieši virs Tā, šādā veidā. Un es uz To paskatijos. Es nodomāju: “Kas Tas tāds ir?” Nu, Tas mani nobiedēja.

¹⁴⁹ Un es izdzirdēju kādu nākam, [Brālis Branhams atdarina, ka kāds iet—Tulk.] vienkārši gāja, taču ar basām kājām. Un es ieraudziju, kā parādījās Cilvēka kāja. Istabā bija pilnīgi tumšs, izņemot to vietu, kuru Tas apspīdēja. Un es ieraudziju, kā ienāca Cilvēka kāja. Un, kad Viņš ienāca istabā, viņš pietuvojās, Tas bija Virietis, apmēram . . . pēc izskata viņš svēra kādus deviņdesmit kilogramus. Rokas viņam bija saliktas, lūk, *šādi*. Nu, es biju To redzējis Virpuli, es biju dzirdējis, kā Tas ar mani runāja, un redzējis To Gaismas apveidā, taču tā bija pirmā reize, kad es ieraudziju Tā attēlu. Viņš pienāca pie manis, ļoti tuvu.

¹⁵⁰ Nu, draugi, ja godīgi, es—es domāju, ka man apstāsies sirds. Es . . . Tikai iztēlojieties! Iedomājieties sevi manā vietā, Tas jums liktu justies tieši tāpat. Varbūt jūs esat nogājis garāku ceļa gabalu nekā es, varbūt ilgāk esat kristietis, bet Tas būtu jums līcis justies tieši tāpat. Jo pat pēc simtiem un simtiem apmeklējumiem Viņa tuvošanās mani joprojām paralizē. Dažreiz tas mani pat . . . Es teju vai zaudēju samānu, bieži vienkārši kļūstu tik nespēcīgs brīdī, kad eju prom no platformas. Ja es palikšu pārāk ilgi, es pilnīgi izslēgšos. Mani stundām ilgi ir vadājuši apkārt mašīnā, es pat nesapratu, kur es atrados. Un es to nevaru izskaidrot. Izlasiet šeit, Bibelē, un Tā izskaidros, kas Tas ir. Tā saka Raksti!

¹⁵¹ Un tā, es tur sēdēju un skatijos uz Viņu. Es—es, mana roka bija tā kā pacelta, lūk, *šādi*. Viņš lūkojās tieši uz mani, tas bija jocīgi. Bet Viņam bija ļoti zema Balss, un Viņš sacīja: “Nebaidies, es esmu sūtīts no Visuvarenā Dieva klātbūtnes.” Un, kad Viņš runāja, šī Balss, tā bija tā pati Balss, kura vienmēr bija runājusi uz mani, kopš man bija divi gadi. Es zināju, ka tas bija Viņš. Un es nodomāju: “Nu . . .”

¹⁵² Un noklausieties. Noklausieties tagad šo sarunu. Es to citēšu, cik vien labi varu atsaukt atmiņā, vārdu pa vārdam, jo to atceros ar pūlēm.

¹⁵³ Viņš . . . Es teicu . . . Paskatijos uz Viņu, lūk, *šādi*. Viņš teica: “Nebaidies,” ļoti mierīgi, teica: “Es esmu sūtīts no Visuvarenā Dieva klātbūtnes, lai pateiktu tev, ka tava neparastā piedzimšana . . .” Jūs jau zināt, kāda bija mana piedzimšana. Uzreiz pēc manas piedzimšanas virs manis nostājās tā pati Gaisma. Un tā, Viņš sacīja: “Tava neparastā piedzimšana un nepareizi saprastā dzīve bija tāpēc, lai norādītu, ka tev būs

jādodas pa visu pasauli un jālūdz par slimajiem cilvēkiem.” Un sacīja: “Un neskatoties uz to, ko viņi. . .” Un Viņš norādīja. Dievs, Kas ir mans Tiesnesis, zina. Viņš norādīja uz “vēzi”. Sacīja: “Nekas. . . Ja tu panāksi, ka cilvēki tev notic, un būsi patiens lūgšanā, nekas nespēs stāvēt pretim tavai lūgšanai, pat ne vēzis.” Redziet: “Ja tu panāksi, ka cilvēki tev notic.”

¹⁵⁴ Un es redzēju, ka Viņš nebija mans ienaidnieks, Viņš bija mans Draugs. Un es nevarēju saprast, vai—vai es mirstu, vai arī notiek kas cits, kad Viņš šādi pie manis uzradās. Un es sacīju: “Bet, Ser,” es teicu, “es esmu. . .” Ko gan es vispār zināju par dziedināšanām un par tādām lietām, par šīm dāvanām? Es teicu: “Bet, Ser, es esmu. . . Es—es esmu nabaga virs.” Un es sacīju: “Es esmu starp saviem ļaudīm. . . Es—es dzīvoju ar saviem ļaudīm, kuri ir nabadzīgi. Man nav izglītības.” Un es sacīju: “Un es—es—es nevarēju, viņi—viņi mani nesapratis.” Es teicu: “Viņi—viņi ne—viņi mani neklausīsies.”

¹⁵⁵ Bet Viņš sacīja: “Kā pravietim Mozum bija dotas divas dāvanas,” precīzāk sakot, “zīmes, lai apstiprinātu viņa kalpošanu, tā arī tev tiks dotas divas—tā arī tev ir dotas divas dāvanas, lai apstiprinātu tavu kalpošanu.” Viņš sacīja: “Viena no tām būs, ka tu paņemi aiz rokas to cilvēku, par kuru tu lūgsies, ar savu kreiso roku viņa labo roku,” un teica, “tad vienkārši stāvi mierīgi, un tas būs. . . tavs ķermenis sajūtīs fizisku iedarbību.” Un sacīja: “Pēc tam tu lūdz. Un, ja tas aizies, tad slimība no cilvēka ir aizgājusi. Ja tas neaiziet, vienkārši palūdz svētību un atkāpies.”

“Nu,” es teicu, “Ser, es baidos, ka viņi mani nepieņems.”

¹⁵⁶ Viņš sacīja: “Un nākošā lieta, ja viņi neieklausīsies tajā, tad viņi ieklausīsies šajā.” Teica: “Tad notiks tā, ka tu zināsi viņu dziļākos sirds noslēpumus.” Teica: “Tajā viņi ieklausīsies.”

¹⁵⁷ “Nu,” es teicu, “Ser, lūk, kāpēc es šovakar esmu šeit. Mani garīdznieki man teica, ka visas tās lietas, kas ar mani notiek, ir nepareizas.”

¹⁵⁸ Viņš sacīja: “Tieši šim mērķim tu piedzimi šajā pasaulē.” (Redziet, “dāvanas un aicinājums ir neatņemami.”) Viņš sacīja: “Šajā pasaulē tu piedzimi šim mērķim.”

¹⁵⁹ Un es sacīju: “Nu, Ser,” es teicu, “viņi, mana garīdzniecība sacīja man, ka—tas bija ļaunais gars.” Un es teicu: “Viņi. . . Tieši tāpēc es šeit lūdzos.”

¹⁶⁰ Un, lūk, ko Viņš man šeit nocitēja. Viņš man to saistīja ar Kunga Jēzus atnākšanu, Viņa pirmajā reizē. Un es teicu. . .

¹⁶¹ Neparastais bija tas, draugi. . . Nu ko, es šeit tikai uz mirkli apstāšos, atgriezīšos atpakaļ. Visvairāk par visu mani biedēja tas, ka vienmēr, kad es satiku kādu zīlnieci, viņas atpazīna, ka kaut kas bija noticis. Un tas vienkārši. . . tas mani teju vai nobeidza.

¹⁶² Piemēram, reiz mēs ar brālēniem gājām cauri kādam—kādam karnevālam, un mēs bijām vēl puikas, gājām tam cauri. Un vienā no šim teltīm tur sēdēja kāda zīlniece, jauna sieviete, pievilcīga jaunkundze, tur viņa sēdēja. Un mēs visi tur gājām, gājām garām. Viņa sacīja: “Ei, panāc šurp uz mirklīti!” Un mēs puikas trijatā pagriezāties. Un viņa sacīja: “Tu, svītrainajā džemperī.” Tas biju es.

¹⁶³ Un es teicu: “Jā, kundze?” Es domāju, ka viņa varbūt gribēja, lai es aizietu un nopirktu viņai kādu kolas dzērienu vai ko tamlīdzīgu. Un viņa bija jauna sieviete, varbūt nedaudz pāri divdesmit, apmēram tā, un viņa tur sēdēja. Un es pienācu un teicu: “Jā, kundze, kā es jums varu palīdzēt?”

¹⁶⁴ Un viņa sacīja: “Paklau, vai tu zini, ka tev seko Gaisma? Ka tu esi piedzimis zem noteiktas zīmes?”

Es teicu: “Ko jūs ar to domājat?”

¹⁶⁵ Viņa sacīja: “Nu, tu esi dzimis zem noteiktas zīmes. Tev seko Gaisma. Tu piedzimi kādam Dievišķam aicinājumam.”

Es teicu: “Liec mani mierā, sieva!”

¹⁶⁶ Un es devos tālāk, jo mana māte man vienmēr teica, ka visas tās lietas ir no velna. Viņai bija taisnība. Tāpēc es. . . Tas mani nobiedēja.

¹⁶⁷ Un reiz, tajā laikā, kad es strādāju par mežsargu, es gāju uz autobusu. Un es iekāpu autobusā. Tā vien šķita, ka gariem vienmēr par mani bija interese. Es stāvēju, un aiz manis stāvēja kāds jurnieks. Un es braucu patrolēt, es braucu uz Henrivilas mežniecību, es biju autobusā. Es joprojām jutu kaut ko divainu. Es paskatījos apkārt, un tur sēdēja kāda—kāda liela, labi ģērbta korpulenta sieviete. Viņa sacīja: “Labdien!”

Teicu: “Labdien!”

¹⁶⁸ Es nodomāju, ka tā bija parasta runīga sieviete, zīniet, tāpēc es tikai turpināju. . . Viņa sacīja: “Es gribētu tevi kādu mirklīti aprunāties.”

Es teicu: “Jā, kundze?” Es pagriezos.

Viņa sacīja: “Vai tu zināji, ka tu esi dzimis zem zīmes?”

¹⁶⁹ Es nodomāju: “Vēl viena no šīm savādajām sievietēm.” Tāpēc es tikai turpināju skatīties pa logu. Un tā, es vispār neko neteicu, tikai turpināju. . .

¹⁷⁰ Viņa sacīja: “Vai es varu ar tevi mirklīti parunāt?” Es tikai turpināju. . . Viņa teica: “Beidz tā uzvesties.”

¹⁷¹ Es vienkārši turpināju lūkoties uz priekšu. Es nodomāju: “Tas nav džentlmeniski.”

Viņa sacīja: “Es gribētu ar jums mazliet parunāt.”

¹⁷² Es tikai turpināju skatīties uz priekšu un nepievērsu viņai nekādu uzmanību. Pēkšņi es nodomāju: “Nu ko, paskatišos, vai

arī viņa pateiks to pašu, ko visi pārējie.” Es pagriezos, nodomāju: “Ak! Es zinu, ka tas man uzdzis šermuļus.” Tāpēc ka man nepatika par to domāt. Es pagriezos.

¹⁷³ Viņa sacīja: “Varbūt es labāk pastāstīšu par sevi.” Viņa teica: “Es esmu astrologs.”

Es sacīju: “Man jau likās, ka jūs nodarbojaties ar kaut ko tādu.”

¹⁷⁴ Viņa sacīja: “Es esmu ceļā uz Čikāgu, lai apraudzītu savu dēlu, viņš ir baptistu kalpotājs.”

Es teicu: “Jā, kundze.”

¹⁷⁵ Viņa sacīja: “Vai kāds tev jau agrāk ir teicis, ka tu esi dzimis zem zīmes?”

¹⁷⁶ Es sacīju: “Nē, kundze.” Es viņai tur sameloju, redziet, un es sacīju . . . vienkārši gribēju redzēt, ko viņa teiks. Un viņa teica . . . Es teicu: “Nē, kundze.”

Un viņa vaicāja: “Neesat . . . Vai mācītāji tev neko nav teikuši?”

Es atbildēju: “Man nav nekāda sakara ar mācītājiem.”

Un viņa teica: “Aha.”

Un es teicu . . . viņa—viņa teica man . . . Es teicu: “Nu . . .”

¹⁷⁷ Un viņa sacīja: “Ja es tev precīzi pateikšu tavu piedzimšanas laiku, vai tad tu man noticēsi?”

Es teicu: “Nē, kundze.”

Un viņa sacīja: “Nu ko, es varu tev pateikt, kad tu esi dzimis.”

Es teicu: “Es tam neticu.”

¹⁷⁸ Un viņa sacīja: “Tu esi dzimis 1909. gada 6. aprīli piecos no rīta.”

¹⁷⁹ Es teicu: “Pareizi.” Es jautāju: “Kā jūs to zināt?” Es teicu: “Pasakiet šim jūrnīkam, kad piedzima viņš.”

Teica: “Es nevaru.”

Un es jautāju: “Kāpēc? Kā jūs to zināt?”

¹⁸⁰ Sacīja: “Redziet, ser.” Viņa teica, kad jau bija sākusi runāt par šo astronomiju, un viņa teica: “Reizi tik un tik gados . . .” Sacīja: “Vai tu atceries, kad parādījās rīta zvaigzne, kura aizveda tos gudros virus pie Jēzus Kristus?”

¹⁸¹ Un es tā kā izlocijos, zīniet, es teicu: “Nu, es par reliģiju neko nezīnu.”

¹⁸² Un viņa sacīja: “Nu ko, vai tu esi dzirdējis par gudrajiem vīriem, kuri gāja ieraudzīt Jēzu.”

Es teicu: “Jā.”

Un viņa sacīja: “Nu, kas tad bija šie gudrie?”

“Ak,” es teicu, “cik man zināms, viņi vienkārši bija gudri.”

¹⁸³ Viņa jautāja: “Nu, kas tad ir gudrais?” Viņa sacīja: “Tieši tas, kas esmu es, astrologs. Viņi tiek saukti par ‘zvaigžņu tulkiem.’” Un viņa sacīja: “Ziniet, pirms Dievs kaut ko dara uz—uz zemes, Viņš vienmēr to parāda debesis un pēc tam uz zemes.”

Un es teicu: “Es nesaprotu.”

¹⁸⁴ Un viņa sacīja: “Labi...” Viņa nosauca divas vai trīs, divas... trīs zvaigznes, kaut ko līdzīgu Marsam, Jupiteram un Venērai. Tās nebija tieši tās, bet viņa sacīja: “Viņas krustojās savās trajektorijās un sagāja kopā, un izveidoja...” Teica: “Tur bija trīs gudrie, kas atnāca satīties ar Kungu Jēzu, un viens bija no Hama un otrs no Šema, bet trešais no Jafeta radurakstiem.” Un sacīja: “Kad tās satikās Betlēmē, tās trīs zvaigznes, no kurām viņi bija... Katram cilvēkam uz zemes,” viņa teica, “ir kaut kāds sakars ar zvaigznēm.” Teica: “Pavaicājiet, lūk, šim jūrniekam, kas notiek, kad uzlec mēness un iznāk debesu planētas, vai tam neseko paisyums un bēgums?”

Es teicu: “Man tas viņam nav jājautā, es pats to zinu.”

¹⁸⁵ Un viņa sacīja: “Nu, tarai piedzimšanai ir kaut kāds sakars ar zvaigznēm tur augšā.”

Un es teicu: “Nu, to es nesaprotu.”

¹⁸⁶ Un viņa sacīja: “Redziet, šie trīs gudrie atnāca.” Un teica: “Kad šis trīs zvaigznes, kad tās... Viņi atnāca no dažādām pusēm un satikās Betlēmē. Un saka, ka viņi noskaidroja un apspriedās, un viņi bija no Šema, Hama un Jafeta dzimtām, no šiem trim Noasa dēliem.” Un viņa sacīja: “Pēc tam viņi atnāca un pielūdza Kungu Jēzu Kristu.” Un teica: “Kad viņi devās prom,” teica, “viņi atnesa dāvanas un nolika Viņa priekšā.”

¹⁸⁷ Un sacīja: “Savas kalpošanas laikā Jēzus Kristus sacīja, ka tad, kad šis Evaņģēlijs būs pasludināts visai pasaulei (Šema, Hama un Jafeta tautām), tad Viņš atkal atnāks.” Un viņa sacīja: “Lūk, šis planētas, debesu planētas, kad tās ir kustībā...” Teica: “Tās ir atdalītas. Kopš tā laika uz zemes tās nebija zināmas. Taču,” sacīja, “katros tik un tik simtos gadu to cikli krustojas, lūk, *šādi*.” Ja šeit nejausi atrodas kāds astronoms, viņš varbūt saprātis, par ko viņa runāja. Es nesaprotu. Un tā, kad viņa runāja... Teica: “Tās krustojas šādā veidā.” Un sacīja: “Pieminot vislielāko Dāvanu, kāda jebkad ir tikusi dota cilvēcei, kad Dievs deva Savu Dēlu. Kad šis planētas atkal krustojas, nu,” viņa sacīja, “Viņš sūta uz zemi vēl kādu dāvanu.” Un teica: “Tu piedzimi tajā laikā, kad tās krustojās.” Un teica: “Tieši tāpēc es to zināju.”

¹⁸⁸ Nu, tad es teicu: “Kundze, pirmkārt, es nekam no tā visa neticu. Es neesmu reliģiozs un es vairāk par to nekā negribu dzirdēt!” Es aizgāju prom. Tā es diezgan strupi viņu pārtraucu. Un es izkāpu.

189 Un katru reizi. . . Tā notika vienmēr, kad es satiku kādu no viņiem. Un es nodomāju: “Kāpēc šie ļaunie gari tā dara?”

190 Tad arī sludinātāji, kas teica: “Tas ir velns! Tas ir velns!” Es viņiem ticēju.

191 Un tonakt vēlāk tajā būdinā, kad es. . . Kad Viņš to pieminēja, es Viņam pajautāju, es teicu: “Bet kāpēc tad visi šie mediji un pārējie, un šie velna apstētie cilvēki, kas man visu laiku stāsta par To; bet garīdzniecība, mani brāļi, man saka, ka tas ir no ļaunā gara?”

192 Tagad paklausieties, ko man pateica Viņš, Tas, Kurš ir redzams fotogrāfijā, kas karājas, lūk, tur. Viņš teica: “Kā bija toreiz, tā ir arī tagad.” Un Viņš sāka man skaidrot, ka: “Tad, kad sākās mūsu Kunga Jēzus kalpošana, mācītāji sacīja, ka ‘Viņš bija Belcebuls, velns’; bet ļaunie gari sacīja, ka ‘Viņš bija Dieva Dēls, Izraēla Svētais.’ Ļaunie gari. . . Un paskatieties uz Pāvilu un Barnabu, kad viņi tur sludināja. Kalpotāji sacīja: ‘Šie cilvēki visu pasauli apgriež kājām gaisā. Viņi ir ļauni, viņi—viņi ir no velna.’ Bet kaut kāda zilniece uz ielas atpazīna, ka Pāvils un Barnaba bija Dieva vīri, teica: ‘Viņi ir Dieva vīri, kas rāda mums Dzīvības ceļu.’” Vai tā ir taisnība? “Spiritisti un zilnieki, dēmonu apstētie.”

193 Bet mēs tā ieskābstam teoloģijā, ka vairs nekā nezinām par Garu. Es ceru, ka jūs joprojām mani mīlēsiet. Bet tieši tā arī ir. Es runāju arī par pentakostiem! Tā tas ir. Tas, ka jūs gavilējat un visur dejojat, vēl nenozīmē, ka jūs kaut ko zināt par Garu.

194 Tas ir personiskais kontakts, aci pret aci, lūk, kas jums ir vajadzīgs. Lūk, kādu Draudzi Dievs grasās izaudzēt, tā tas ir, kad viņi sanāks kopā vienotībā un spēkā, Garā.

195 Un Viņš atsaucās uz to. Un Viņš izstāstīja man, kā kalpotāji To bija nepareizi sapratuši, un pārliecināja mani, ka kalpotāji To nav pareizi sapratuši. Un, kad Viņš man izstāstīja visu par to, un kā Jēzus. . .

196 Es teicu: “Nu, kā tad ar to, ar to visu, kas notiek ar mani?”

197 Un, redziet, Viņš sacīja: “Tas ies vairumā un kļūs lielāks un lielāks.” Un Viņš man norādīja, pastāstīdams, kā to darija Jēzus; kā Viņš atnāca, un Viņam bija Spēks, kurš varēja paredzēt nākotni un pateikt sievietei pie akas, nepretendēja būt dziedinātājs, bet apgalvoja, ka dara tikai to, ko Tēvs Viņam parāda.

Es jautāju: “Nu, kas tas bija par garu?”

Viņš sacīja: “Tas bija Svētais Gars.”

198 Tad mani kaut kas notika, un es aptvēru, ka es biju pagriezis muguru tieši tam, kā dēļ Dievs mani uz šejieni bija atvedis. Un es aptvēru, ka tas bija tieši tāpat kā ar tiem farizejiem tajās tālajās dienās, viņi man bija nepareizi izskaidrojuši Rakstus. Tāpēc no

tā briža un turpmāk es pieņemu pats savu Tā izskaidrojumu, ko sacīja Svētais Gars.

Es teicu Viņam: “Es iešu.”

Viņš sacīja: “Es būšu ar tevi.”

¹⁹⁹ Un eņģelis atkal iesoļoja tai Gaismā, kura sāka griezties uz riņķi un apkārt, un apkārt, un apkārt, un apkārt, un apkārt Viņa kājām, lūk šādi, iegāja šajā Gaismā un izgāja no ēkas.

Mājās es atgriezos pavisam cits cilvēks.

²⁰⁰ Es aizgāju uz draudzi un izstāstīju par to cilvēkiem. Tas bija svētdienas vakarā.

²⁰¹ Un trešdienas vakarā viņi atveda turp sievieti, vienu no Maijo medmāsām, kas mira no vēža, no viņas bija palikusi vairs tikai ēna. Kad es piegāju, lai viņu pieturētu, man parādījās vizija, parādot, ka viņa atkal strādā par medmāsu. Un Luisvilā viņa ir sarakstā, ka “ir mirusi pirms daudziem gadiem”. Bet šobrīd viņa ir Džefersonvilā un strādā par medmāsu, jau gadiem ilgi. Jo es paskatījos un es tur ieraudzīju šo viziju. Es pagriezos, diezin vai saprazdams, ko es daru, tur stāvēdams. Sākumā es trīcēju, kad viņi man atnesa šo slimnieci un viņu tur noguldīja. Un medmāsas un pārējie stāvēja viņai apkārt, un viņa tur gulēja, bet viņas seja bija galīgi izvārgusi, un acis bija dziļi iekritušas.

²⁰² Mārdzija Morgana. Ja jūs gribat viņai uzrakstīt, tas ir Nobloka Avēnijā 411, Džefersonvilā, Indiāna. Vai arī rakstiet uz Klarka apgabala slimnicu Džefersonvilā, Indiānā. Lai viņa jums izstāsta savu liecību.

²⁰³ Un es palūkojos turp. Šis pirmais slimnieks, redzēt, kā viņa izveseļojas, lūk, atnāca vizija. Es ieraudzīju, ka šī sieviete atkal strādā par medmāsu, staigā, jūtas labi un ir stipra un vesela. Es sacīju: “TĀ SAKA TAS KUNGS, ‘Tu dzivosi un nemirsi!’”

²⁰⁴ Viņas virs, ļoti liels cilvēks šajā pasaulē, paskatījās uz mani, lūk, *šādi*. Es sacīju: “Ser, nebaidieties! Jūsu sieva dzīvos.”

²⁰⁵ Viņš paaicināja mani laukā, teica . . . nosauca divus vai trīs dakterus, teica: “Vai tu viņus pazīsti?”

Es teicu: “Jā.”

²⁰⁶ “Nu,” teica, “es ar viņu spēlēju golfu. Viņš sacīja: ‘Vēzis ir pilnībā pārņēmis viņas zarnas, tās nevar iztīrīt pat ar klizmu.’”

²⁰⁷ Es teicu: “Mani neinteresē, kas tur viņai ir! Kaut kas šeit iekšienē, es redzēju viziju! Un tas Cilvēks, kas man to pateica, teica, lai es sacītu visu, ko vien redzēju, un tā tas arī notikšot. Viņš man tā pateica, un es tam ticu.”

²⁰⁸ Slava Dievam! Pāris dienas vēlāk viņa mazgāja veļu un pastaigājās. Viņa tagad sver apmēram septiņdesmit piecus kilogramus, ir pilnīgi vesela.

209 Kad es to pieņēmu, tad tas arī sākās. Pēc tam man piezvanīja Roberts Dogertijs. Tā nu tas aizgāja pa Teksasu un pa visu pasauli.

210 Un kādu vakaru, kādā ceturtajā vai piektajā reizē, kad devos. . . Es nevarēju saprast runāšanu mēlēs un tās lietas. Es ticēju kristībai ar Svēto Garu, ticēju, ka cilvēki var runāt mēlēs. Un kādu vakaru, kad es devos uz. . . kādā Katedrālē, San-Antonio, Teksasā, man tajā ienākot, kāds vīrelis, kas tur sēdēja, sāka runāt mēlēs, bērdams kā no bises, jeb, drīzāk, kā no ložmetēja, ļoti ātri. Aizmugurē, tālu aizmugurē piecēlās kāds puisis un teica: "TĀ SAKA TAS KUNGS! Šis cilvēks, kurš iet pie platformas, nāk ar kalpošanu, kura ir Visuvarenā Dieva nozīmēta. Un, kā Jānis Kristītājs bija sūtīts kā pirmais Jēzus Kristus atnākšanas priekštecis, tā šis vīrs nes Vēstījumu, kas izraisījis Kunga Jēzus Kristus Otro Atnākšanu."

211 Es gandrīz vai zemei cauri izkritu. Es pacēlu acis, vaicāju: "Vai jūs to cilvēku pazīstat?"

Viņš teica: "Nē, ser."

Es jautāju: "Bet viņu jūs pazīstat?"

Viņš sacīja: "Nē, ser."

Es teicu: "Vai jūs pazīstat mani?"

Viņš sacīja: "Nē, ser."

Es teicu: "Ko jūs šeit darāt?"

212 Viņš sacīja: "Es par to izlasīju avīzē." Un parasti. . . Tas bija pirmais sapulču vakars.

Es paskatījos uz to otro un teicu: "Kā jūs uz šejieni atnācāt?"

213 Teica: "Kāds no maniem tuviniekiem pastāstīja man, ka jūs būsiet šeit, 'Dievišķais dziedinātājs', un es atnācu."

Es teicu: "Vai tad jūs viens ar otru neesat pazīstami?"

Viņš sacīja: "Nē."

214 Ak, vai! Tur es redzēju to pašu Svētā Gara spēku. . . Kad agrāk es biju domājis, ka tas nebija pareizi, un es zināju, ka es. . . Tas pats Dieva eņģelis bija saistīts ar cilvēkiem, kuriem tas viss bija. Kaut arī viņiem bija viltojumi un daudz kas saputrots, un tajā bija daudz pļāpāšanas, taču tur bija kaut kas īsts. [Pārtraukums lentas ierakstā—Tulk.] . . . Kristus. Un es ieraudzīju, ka tā—tā bija patiesība.

215 Ak, pagāja gadi, un sapulcēs cilvēki redzēja vizijas un tādas lietas.

216 Reiz kāds fotogrāfs To nofotografēja, kad es tur stāvēju, man šķiet, kaut kur Arkanzasā, tas bija apmēram tādā pašā sanāksmē, apmēram tādā pašā auditorijā kā šī. Un es stāvēju, cenzdamies To izskaidrot. Cilvēki zināja, viņi sēdēja un klausījās, metodisti, baptisti, prezbiterieši un tā tālāk. Un tad

es kaut kā paskatījos, nākdams pa durvīm, tur Tas nāca, skanot "Hš-š-š, hš-š-š!"

217 Es sacīju: "Man vairs nevajadzēs runāt, jo te nu Tas nāk." Un Tas pacēlās augšup, un cilvēki sāka kliegt. Tas atnāca līdz vietai, kur es atrados, un nolaidās man blakus.

218 Tieši tobrīd, kad Tas laidās lejup, pieskrēja kāds kalpotājs un teica: "Klau, es To redzu!" Un Tas viņu padarīja pilnīgi aklu, viņš aizstreipuloja atpakaļ. Varat tur grāmatā paskatīties uz viņa fotogrāfiju un to redzēt, kā viņš aizstreipulo ar, lūk, šādi, nodurtu galvu. Varat apskatīt viņa foto.

219 Un tur Tas nolaidās. Šoreiz To nofotografēja avīzes fotogrāfs. Taču Kungs nebija gatavs.

220 Un kādā vakarā Hjūstonā, Teksasā, kad, ak, tūkstošiem un tūkstošiem cilvēku . . . Mums bija astoņi simti . . . astoņi tūkstoši tur, kā nu to sauc, tajā koncertzālē, bet mēs to pamainījām uz lielo Sema Hjūstona Kolizeju.

221 Un tur, tajās debatēs tovakar, kad kāds baptistu sludinātājs sacīja, ka es "esot ne vairāk kā zemisks liekulis un blēdis, reliģiozs blēdis, kuru būtu jāpadzen no pilsētas", un ka tieši viņam to vajadzētu izdarīt.

222 Brālis Bosvorts sacīja: "Brāli Branham, vai tu pieļausi, ka notiek kaut kas tāds? Met viņam izaicinājumu!"

223 Es teicu: "Nē, ser, es neticu ķildām. Evaņģēlijs netika radīts, lai ķildotos, Tas tika radīts, lai dzīvotu." Un es sacīju: "Nav nozīmes tam, kā tu viņu pārliecināsi, viņš tik un tā turpinās tādā pašā garā." Es teicu: "Viņš . . . tas viņu nenieka neizmainīs. Ja jau Dievs nevar uzrunāt viņa sirdi, tad kā gan es to varētu?"

224 Nākamajā dienā tas tika publicēts, tur bija teikts: "Tas parāda, no kāda materiāla viņi ir taisīti," laikrakstā "Houston Chronicle". Sacīja: "Tas parāda, no kāda materiāla viņi ir taisīti, viņi baidās aizstāvēt to, ko paši sludina."

225 Padzīvojušais brālis Bosvorts pienāca pie manis, toreiz viņam jau bija pāri septiņdesmit, brīnišķīgs brālis, apskāva mani ar savu roku, sacīja: "Brāli Branham," viņš teica, "vai tu gribi teikt, ka tu neaizstāvēsies?"

226 Es teicu: "Nē, brāli Bosvort. Nē, ser. Es netaisos pieņemt šo izaicinājumu." Es sacīju: "Tas nenāks par labu." Es sacīju: "Tikai radis ķildas, kad mēs aiziesim no platformas." Es teicu: "Es tagad noturu sapulci un negribu, lai viss tādā veidā tiktu izpostīts." Es teicu: "Vienkārši ļauj viņam turpināt." Es teicu: "Tas arī ir viss, viņš tikai mulsina." Es teicu: "Mums tādi jau ir bijuši, un no runāšanas ar viņiem nav nekāda labuma." Es sacīju: "Viņi tā arī turpinās, turēdamies pie savas pozīcijas." Es sacīju: "Ja viņi reiz bija pieņēmuši Patiesības atziņu, bet pēc tam viņi To nepieņem, Bībele saka, ka tad viņi ir pārgājuši robežliniju, un viņiem netiks piedots nedz šinī, nedz nākamajā laikā. Viņi To

sauc par ‘velnu’, un viņi neko tur nevar darīt. Viņus ir pārņēmis reliģisks gars, un tas ir velns.”

227 Cik daudzi zina, ka tā ir taisnība, ka velna gars ir reliģiozs? Tieši tā, tik fundamentāls, cik vien iespējams. Un tā, tātad, kad es saciju “fundamentāls”, tas varbūt neskanēja pārāk labi, bet tā ir patiesība. “Izrādīdami ārēju dievbijību, bet noliedzdami tā Spēku.” Tā tas ir. Tieši zīmes un brīnumi apstiprina Dievu, vienmēr. Un Viņš teica, ka tieši tā būs arī beidzamajās dienās. Un ievērojiet!

228 Padzīvojušais brālis Bosvorts, es... viņš grasījās atbraukt kopā ar mani, bet viņš jutās saguris. Viņš tikko kā atgriezās no Japānas. Viņš bija domājis būt šeit. Viņš taisās kopā ar mani uz Laboku. Un tā, viņš bija... viņš bija nedaudz, stipri apaukstējies, tāpēc šoreiz viņš nevarēja atbraukt, viņš un viņa sieva. Un tā viņš... .

229 Visiem šķita, ka viņš izskatās kā Kālebs. Viņš tur nostājās, viņš teica: “Nu ko, brāli Branham,” ar šo cieņas pilno skatienu, jūs zināt, viņš sacīja, “ļauj, es iešu un to paveikšu,” teica, “ja jau tu to negribi.”

230 Es teicu: “Ak, brāli Bosvort, es—es negribu, lai tu to darītu. Jūs sāksiet ķildoties.”

Viņš teica: “Tur nebūs neviena strīdīga vārda.”

231 Un tā, pirms pašām beigām, paklausieties, lūk, ko. Viņš devās uz turieni. Es sacīju: “Ja jūs nestrīdēsieties, tad labi.”

Teica: “Es apsolu nestrīdēties.”

232 Tovakar tajā auditorijā bija sapulcējušies apmēram trīsdesmit tūkstoši cilvēku. Brālis Vuds, kurš sēž šeit, toreiz tur bija un sēdēja tani auditorijā. Un es... .

233 Mans dēls teica, jeb... . Mana sieva pavaicāja: “Vai tu neiesi uz to sapulci?”

234 Es teicu: “Nē. Es negribu iet uz turieni un klausīties, kā viņi strīdas. Nu, nē. Es nevēlos turp iet un tajā klausīties.”

Kad pienāca vakars, Kaut Kas man pateica: “Ej uz turieni.”

235 Es izsaucu taksometru, mans brālis un sieva, un mani bērni, mēs devāmies ceļā. Un es uzkāpu balkonā numur trīsdesmit, tur augšā, un apsēdos.

236 Ziniet, šis vecais vīrs brālis Bosvorts, iznāca tur priekšā gluži kā vecs diplomāts. Viņš bija izrakstījis dažas... . Viņam tur bija izrakstīti seši simti dažādi Bībeles apsolījumi. Viņš sacīja: “Un tā, doktor Best, vai jūs neuznāktu šurp, lai ar šo Bībeli atspēkotu kaut vai vienu no šiem apsolījumiem. Ikviens no šiem apsolījumiem atrodas Bībelē un attiecas uz Jēzu Kristu, kurš dziedina slimos šajā laikā. Ja jūs spēsiet paņemt vienu no šiem apsolījumiem un ar Bībeles palīdzību pierādīt, ka tas ir pretrunā

ar Bibli, es apsēdišos, paspiedišu jums roku un teikšu: ‘Jums ir taisnība!’”

²³⁷ Viņš sacija: “Es par to parūpēšos, kad es tikšu tur augšā!” Redziet, viņš gribēja runāt pēdējais, lai brāli Bosvortu samaltu miltos.

²³⁸ Tāpēc brālis Bosvorts sacija: “Nu ko, brāli Best, es jums pavaicāšu vienu lietu, un, ja jūs man atbildēsiet ar ‘jā’ vai ‘nē,’” sacija, “tad mēs šīs debātes uzreiz pārtrauksim.”

Un viņš sacija—viņš sacija: “Es par to parūpēšos!”

Viņš pajautāja sapulces vadītājam, vai drikst uzdot jautājumu. Sacija: “Jā.”

²³⁹ Viņš sacija: “Brāli Best, vai Jehovam kā izpircējam piedēvētie vārdi tika piedēvēti Jēzum? ‘Jā’ vai ‘nē’?”

²⁴⁰ Tas visu atrisināja. Ar to viss beidzās. Es jums saku, es vienkārši sajutu, kā kaut kas izgāja man cauri. Redziet, es pats nekad par to nebiju iedomājies. Un es nodomāju: “Ak vai, viņš nevar atbildēt! Tas visu sasaista.”

Viņš sacija: “Nu, doktor Best, es—es esmu satraukts.”

Tas teica: “Es par to parūpēšos!”

²⁴¹ Sacija: “Es esmu satraukts, ka jūs nevarat atbildēt uz manu visvājāko jautājumu.” Viņš bija aukstasinīgs kā gurķis, un viņš zināja, uz kā viņš stāv. Un tad viņš vienkārši tur apsēdās, ar šīm Rakstu vietām.

Tas teica: “Vāri izmantot savas trīsdesmit minūtes, es došu atbildi pēc tam!”

²⁴² Un vecais brālis Bosvorts tur sēdēja, un paņēma tos Rakstus un tā atspēkoja šo vīru, ka viņa seja piesarka tā, ka pie tās teju vai varētu aizdegt sērkokciņu.

²⁴³ Viņš uzcēlās no savas vietas, dusmās, un nosvieda uz grīdas papirus, uznāca augšā un nosludināja labu kempbelītu sprediķi. Es biju baptists, es zinu, kam viņi tic. Viņš vispār... Viņš sludināja par augšāmcelšanos: “‘Kad šis mirstīgais ietērsies nemirstībā,’ tad mums būs Dievišķā dziedināšana.” Ak, vai! Kam mums vajadzīga dziedināšana pēc tam, kad mēs būsīm nemirstīgi (“kad šis mirstīgais ietērsies nemirstībā”, mirušo augšāmcelšanās)? Viņš pat apšaubīja brīnumu, kuru Jēzus izdarīja ar Lācaru, teica: “Viņš vēlāk atkal nomira, un tas bija tikai kaut kas islaicīgs.” Saprotat?

²⁴⁴ Un, kad viņš to visu bija šādi izskaidrojis, viņš teica: “Atvediet to Dievišķo dziedinātāju un parādiet man, kā viņš to dara!”

²⁴⁵ Tad viņiem izcēlās neliels juceklis. Un brālis Bosvorts sacija: “Jūs mani pārsteidzat, brāli Best, jo jūs neatbildējāt uz vienīgo jautājumu, kuru es jums uzdevu.”

246 Un tad viņš kļuva patiešām neprātīgs, viņš sacīja: “Atvediet šo Dievišķo dziedinātāju un parādiet man, kā viņš to dara!”

Teica: “Brāli Best, vai jūs ticat cilvēku glābšanai?”

Viņš teica: “Protams!”

Viņš sacīja: “Vai jūs gribētu, lai jūs sauktu par Dievišķo glābēju?”

Teica: “Protams, ka nē!”

247 “Ne arī . . . Tas, ka jūs sludināt dvēseles pestīšanu, nepadara jūs par Dievišķo glābēju.”

Viņš teica: “Nu, protams, ka nē!”

248 Sacīja: “Nu, tāpat arī brālis Branhams nekļūst par Dievišķo dziedinātāju, sludinādams Dievišķo dziedināšanu ķermenim. Viņš nav nekāds Dievišķais dziedinātājs, viņš vienkārši norāda cilvēkiem uz Jēzu Kristu.”

249 Un viņš sacīja: “Atvediet viņu šurp, parādiet man, kā viņš to dara! Ļaujiet man palūkoties uz tiem cilvēkiem pēc gada, un tad es pateikšu, vai es Tam ticu vai nē.”

250 Brālis Bosvorts sacīja: “Brāli Best, tas izklausās tāpat kā toreiz Golgātā: ‘Nokāp no krusta, un mēs Tev noticēsim.’” Saprota?

251 Un, ak, tad viņš pa istam uzsprāga. Viņš teica: “Parādiet man, kā viņš to dara! Parādiet man, kā viņš to dara!” Sapulces vadītāji piespieda viņu apsēsties. Viņš devās turp, un tur stāvēja kāds sludinātājs no vasarsvētku draudzes, viņš to iepļaukāja tā, ka tas aizlidoja pāri visai platformai. Un tad viņi viņu apturēja. (Tā ka brālis Bosvorts sacīja: “Klau, klau! Nē, nē.”) Tāpēc vadītāji piespieda viņu apsēsties.

252 Piecēlās Reimonds Ričijs, viņš teica: “Vai tāda ir Dienvidu Baptistu Apvienības attieksme?” Teica: “Jūs, baptistu kalpotāji, vai šo cilvēku šurp ir atsūtījusi Dienvidu Baptistu Apvienība, vai arī viņš ir atnācis pats uz savu galvu?” Viņi neatbildeja. Viņš sacīja: “Es jautāju jums!” Viņš viņus pazina, ikvienu no viņiem.

253 Viņi teica: “Viņš pats atnāca.” Jo es zinu, ka arī baptisti tic Dievišķajai dziedināšanai. Un tā, pēc tam viņš pateica: “Viņš atnāca pats.”

254 Un, lūk, kas notika pēc tam. Tad brālis Bosvorts teica: “Es zinu, ka brālis Branhams atrodas šajā sapulcē, ja viņš vēlētos iznākt un atlaist sanākušos, tas būtu ļoti labi.”

Un Hovards sacīja: “Sēdi mierīgi!”

Es teicu: “Es sēžu mierīgi.”

255 Un tieši tad pēkšņi Kaut Kas atnāca, sāka virpuļot apkārt, un es zināju, ka Tas bija Tā Kunga eņģelis, teica: “Celies!”

256 Apmēram piecsimt cilvēku, lūk, *šādi* sadevās rokās, izveidojot eju, es iznācu uz platformas.

²⁵⁷ Es teicu: “Draugi, es neesmu nekāds Dievišķais dziedinātājs. Es esmu jūsu brālis.” Es teicu: “Brālis Bests nemaz. . .” Tas ir: “Brāli Best,” es teicu, “ar visu cieņu pret jums, mans brāli, ar visu cieņu. Jums ir tiesības uz saviem uzskatiem, un tāpat arī man.” Es teicu: “Protams, jūs saprotat, ka jūs nespējat brālim Bosvortam pierādīt savu pozīciju. Tāpat jūs to nevarētu pierādīt nevienam, kurš uzmanīgi lasa Biblii, kurš to visu zina.” Es teicu: “Kas attiecas uz cilvēku dziedināšanu, es nevaru viņus izdziedināt, brāli Best. Taču es šeit esmu katru vakaru, ja jūs gribat redzēt, kā Kungs dara brīnumus, atnāciet. Viņš to dara katru vakaru.”

²⁵⁸ Un viņš sacīja: “Es gribētu redzēt, kā tu kādu izdziedini, un gribētu uz viņiem paskatīties! Tu vari viņus nohipnotizēt ar savu hipnotismu, taču,” teica, “es gribētu paskatīties uz to visu pēc gada!”

Es teicu: “Nu ko, jums ir tiesības viņus pārbaudīt, brāli Best.”

²⁵⁹ Viņš teica: “Neviens, izņemot jūs, stulbu sektantu baru, netic tādām blēņām kā šīs. Baptisti tādām muļķībām netic.”

²⁶⁰ Brālis Bosvorts sacīja: “Vienu mirkli!” Teica: “Cik daudz šeit ir tādu cilvēku, kas bija šajās sanāksmēs divu nedēļu garumā, un kuri ir uzticīgi locekļi šajās jaukajās baptistu draudzēs šeit Hjūstonā un kuri var pierādīt, ka ir saņēmuši dziedināšanu no Visuvarenā Dieva tajā laikā, kad šeit bija brālis Branham?” Un piecēlās vairāk nekā trīs simti. Jautāja: “Un kā tad ar to?”

²⁶¹ Viņš atbildēja: “Tie nav baptisti!” Teica: “Jebkurš var apliecināt jebko, tas vēl nenozīmē, ka tā ir taisnība!”

²⁶² Sacīja: “Dieva Vārds saka, ka tā ir patiesība, un jūs nevarat tam pretoties. Un arī cilvēki saka, ka tas ir pareizi, un jūs nevarat to noraidīt. Tad ko jūs ar To darīsiet?” Redzat, tādā veidā.

²⁶³ Es teicu: “Brāli Best, es stāstu tikai to, kas ir Patiesība. Un, ja es esmu patiess, tad Dievam Patiesība ir jāapstiprina.” Es teicu: “Ja Viņš nav. . . Ja Viņš neatbalstīs Patiesību, tad Viņš nav Dievs.” Un es sacīju: “Es nedziedinu cilvēkus. Es piedzimu ar—ar dāvanu redzēt šīs lietas, redzēt, kā tas notiek.” Es teicu: “Es zinu, ka mani nepareizi saprot, taču vienīgais, ko es varu izdarīt, ir istenot pārliecību, kas ir manā sirdī.” Es sacīju: “Es ticu, ka Jēzus Kristus ir augšāmcēlies no miroņiem. Bet, ja Gars, kurš atnāk un rāda vizijas, un pārējo, ja tas tiek apšaubīts, tad atnāciet un noskaidrojiet.” Es teicu: “Tas arī viss.” Bet es sacīju: “Taču, kas attiecas uz mani, es neko nevaru izdarīt pats no sevis.” Un es sacīju: “Ja es runāju Patiesību, Dieva pienākums ir apliecināt, ka Tā ir Patiesība.”

²⁶⁴ Un aptuveni tajā brīdī kaut Kas sāka: “Hš-š-š!” Tur nāca Viņš, nolaizdamies. Un Amerikas Fotogrāfu Asociācija, Duglasi studija Hjūstonā no Teksasas, kuriem tur bija uzstādīts liels fotoaparāts (tur bija aizliegts fotografēt), to nofotografēja.

265 Kad viņi tur ieradās, lai fotografētu misteru Bestu, un viņš—viņš sacīja, pirms es biju tur iznācis, viņš teica: “Vienu mirklīti! Man ir jāuzņem sešus portretus!” Viņš teica: “Šurp, nofotografējiet mani tagad!” Un viņš šādi uzlika savu pirkstu uz deguna šim vecajam svētajam viram, teica: “Nu, fotografējiet mani!” Un viņi to izdarīja. Tad viņš izvilka kulaku un pacēla to, teica: “Nu, fotografējiet!” Un šādi to nofotografēja. Pēc tam viņš izdarīja, lūk šādi, lai pozētu savai bildei. Viņš teica: “Jūs to redzēsiet manā žurnālā!” un tādā garā.

266 Brālis Bosvorts tur stāvēja un neteica ne vārda. Pēc tam viņi nofotografēja To.

267 Tovakar, atceļā uz mājām, (to nofotografēja kāds katoļu puisis), viņš sacīja tam otram puisim, viņš jautāja: “Ko tu par To domā?”

268 Tas sacīja: “Es zinu, ka es viņu kritizēju. Tas kākslis, kas pazuda no tās sievietes kakla, es teicu, ka viņš viņu nohipnotizēja.” Sacīja: “Varbūt man nebija taisnība.”

Teica: “Ko tu domā par to fotogrāfiju?”

“Es nezinu.”

269 Viņi to iegremdēja skābē. Lūk, šeit ir viņa fotogrāfija, variet viņam pavaicāt, ja gribat. Viņi devās mājās, viņš apsēdās un izsmēķēja cigareti. Aizgāja un izvilka to, uz kuras bija brālis Bosvorts, tur nekā nebija. Izņēma ārā otru, trešo, ceturto, piekto, sesto, un tās visas bija tukšas. Dievs nepieļāva, ka Viņa vecais svētais virs būtu vienā bildē ar to liekuli, kurš ar savu degunu jeb ar savu roku kratīja dūri zem viņa deguna. Viņš to nepieļāva.

270 Viņi izņēma nākošo, un tur nu Tas bija. Stāsta, ka tovakar šim cilvēkam bija sirdslēkme.

271 Un viņi nosūtīja šo negatīvu uz Vašingtonu, DC. Tam piešķīra autortiesības, atsūtīja atpakaļ.

272 Un uz turieni atveda Džordžu J. Leisiju, F.I.B. priekšnieku pār pirkstu nospiedumiem un dokumentiem, un tā tālāk, vienu no pasaulē labākajiem šajā nozarē, atveda uz turieni un noturēja divas dienas, lai pārbaudītu fotoaparātu, apgaismojumu un visu pārējo. Un, kad mēs tajā pēcpusdienā atnācām, viņš sacīja: “Cienijamo Branham, arī es biju jūsu kritiķis.” Viņš teica: “Un es sacīju, ka tā ir psiholoģija, kad kāds stāstīja, ka viņi ir redzējuši šīs Gaismas un visu ko tādu.” Un teica: “Ziniet, kā mēdza teikt liekuļi” (viņš ar to domāja neticīgos), “ka visi tie attēli ar šo oreolu apkārt Kristum, apkārt svētajiem,” viņš teica, “ka tā esot tikai psiholoģija.” Taču sacīja: “Cienijamo Branham, šī fotoaparāta mehāniskā acs psiholoģiju nenofotografēs! Šī Gaisma iespīdēja objektīvā, tas ir, iespīdēja fotofilmiņā, un tur Tas bija.” Un viņš sacīja . . .

273 Es ļāvu viņiem pašiem izlemt, ko ar to darīt. Viņš sacīja: “Ak, mister, vai jūs zināt, cik tas ir vērts?”

Un es teicu: “Ne jau man, brāli, ne jau man.” Un tad viņš sacīja. . .

²⁷⁴ “Protams, tavas dzīves laikā tas neatstās iespaidu, bet kādu dienu, ja civilizācija pastāvēs un saglabāsies kristietība, saistībā ar to kaut kas vēl notiks.”

²⁷⁵ Un tā, draugi, šovakar, ja šī ir mūsu pēdējā sapulce uz šīs zemes, mēs ar jums esam pabijuši Visuvarēnā Dieva Klatbūtņē. Mana liecība ir patiesa. Daudzas, daudzas lietas, būtu vajadzīgi grāmatu sējumi, lai to visu aprakstītu, taču es vēlos, lai jūs zinātu.

²⁷⁶ Cik daudz šeit ir tādu, kuri faktiski, nevis uz fotogrāfijas, ir redzējuši Šo Gaismu apkārt vietai, kur es sludinu? Paceliet savas rokas, viscaur ēkā, ikviens, kurš To kādreiz ir redzējis. Redziet, kādas astoņas vai desmit rokas no tiem, kuri atrodas šeit.

²⁷⁷ Tu teiksi: “Vai viņi varēja—varēja To redsēt, bet es To neredzēju?” Tieši tā.

²⁷⁸ Tā—tā Zvaigzne, kurai sekoja gudrie, pārlidoja katru observatoriju. Taču neviens To neredzēja, izņemot viņus. Viņi bija vienīgie, kas To ieraudzīja.

²⁷⁹ Elija stāvēja tur un lūkojās uz visiem tiem ugunīgajiem ratiem un visu pārējo. Un arī Gehazis palūkojās apkārt, viņš tos nekur neredzēja. Dievs sacīja: “Atver viņam acis, lai viņš ierauga.” Un tad viņš tos ieraudzīja, saprotiet. Un viņš bija jauks puisis, stāvēja tur un skatījās apkārt, taču viņš tos nevarēja saskatīt. Protams. Dažiem ir dots to redzēt, bet dažiem nav dots. Un tā ir taisnība.

²⁸⁰ Bet tagad jūs, kuri nekad To neesat redzējuši, nekad To neesat redzējuši, un arī jūs, kas esat To redzējuši paši ar savām acīm, bet nekad neesat redzējuši to fotogrāfiju, kaut arī tiem, kuri ir redzējuši fotogrāfiju, ir stiprāks pierādījums, nekā jums, kuri redzēja To ar savām acīm. Jo jūs ar savām dabiskajām acīm varējāt kļūdities, tā varēja būt optiska ilūzija. Vai ne tā? Bet Tā nav nekāda optiska ilūzija, Tā ir Patiesība, un zinātniska izpēte pierāda, ka Tā ir Patiesība. Tātad to izdarīja Kungs Jēzus.

“Tādā gadījumā, kas Tas ir pēc tavām domām,” jūs sacīsiet, “brāli Branham?”

²⁸¹ Es ticu, ka Tas ir tas pats Uguns Stabs, kurš veda Izraēla bērņus no Ēģiptes uz Palestīnu. Es domāju, ka Tas ir tas pats Gaismas eņģelis, kurš iegāja cietumā un piegāja pie svētā Pētera un pieskārs viņam, un virzījās tālāk, atvēra durvis un izveda viņu dienas gaismā. Un es ticu, ka Tas ir Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžos. Āmen! Viņš ir tas pats Jēzus šodien, kāds Viņš bija vakar. Viņš vienmēr būs tas pats Jēzus.

²⁸² Un kamēr es par To runāju, tā pati Gaisma, kura ir tajā fotogrāfijā, ir uz. . . tā atrodas kādu pusmetru no manis. Tā tas ir. Es To neredzu ar savām—savām acīm, bet es zinu, ka Tā atrodas

šeit. Es zinu, ka tieši tagad Tas ienāk manī. Ak! Ja vien jūs izprastu šo atšķirību, kad pārņem Visuvarenā Dieva spēks, un cik viss izskatās citādāk!

²⁸³ Tas ir izaicinājums, ikvienam. Es netaisijos lūgt par slimajiem, es biju domājis aicināt uz atgriešanos. Taču augšā virs cilvēku galvām ir vīzija. Jā. Dievs to zina. Es neaicināšu izveidot lūgšanu rindu, vienkārši palieciet tur, kur jūs sēžat. Cik daudziem no jums nav lūgšanu kartītes? Paceliet jūsu rokas, tie, kuriem nav lūgšanu kartītes, kuriem nav lūgšanu kartītes?

²⁸⁴ Tur sēž melnādaina sieviete, es redzēju, ka jūs pacēlāt savas rokas. Vai pareizi? Vienkārši piecelieties, lai jūs redzētu, tikai uz brītiņu. Es nezinu, ko pateiks Svētais Gars, taču jūs raugāties uz mani ārkārtīgi atklāti. Jums nav lūgšanu kartītes? Ja Visuvarenais Dievs man atklātu, kas jums ir par nelaimi. . . Es to daru iesākumam, vienkārši, lai iesāktu. Vai jūs ticat, ka es esmu. . . Ziniet, nav nekā. . . manī nav nekā laba. Ja jūs esat precēta sieviete, tad es nenieka neesmu pārāks par jūsu vīru. Es esmu tikai cilvēks. Bet Jēzus Kristus ir Dieva Dēls, un Viņš ir atsūtījis Savu Garu, lai to visu apstiprinātu.

²⁸⁵ Ja Dievs man pateiks, kāda jums ir problēma (un jūs zināt, ka man ar jums nav bijusi nekāda saskarsme), vai tad jūs noticešiet no visas sirds? [Māsa runā—Tulk.] Lai Dievs jūs svētī. Tādā gadījumā jūsu augstais asinsspiediens ir jūsu atstājais. Lūk, kas jums bija. Vai pareizi? Tādā gadījumā sēdieties.

²⁸⁶ Noticiet tam reizi par visām reizēm! Es aicinu ikvienu Tam noticēt.

²⁸⁷ Palūkojieties šurp, ļaujiet man jums kaut ko pateikt. Marta pienāca pie Kunga Jēzus. Tā dāvana nekad nesāktu darboties. . . Lai arī Tēvs jau bija Viņam parādījis, ko Viņš grāsijās darīt. Tas nekad nenostrādātu. Taču viņa sacīja: “Kungs, es. . . Ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu nomiris.” Teica: “Taču es zinu, ka pat tagad, lai arī ko Tu Dievam nelūgtu, Dievs Tev to dos.”

²⁸⁸ Viņš teica: “Es esmu Augšāmcelšanās un Dzīvība, kas Man tic, kaut arī viņš būtu miris, tomēr dzīvos. Un neviens, kurš dzīvo un Man tic, nemirs. Vai tu tam tici?”

²⁸⁹ Paklausieties, ko viņa sacīja. Viņa sacīja: “Jā, Kungs. Es ticu, ka viss, ko Tu esi teicis, ir Patiesība. Es ticu, ka Tu esi Dieva Dēls, Kuram bija jānāk pasaulē.” Tāda bija viņas pieeja, pazemībā.

Jūs jūtaties citādāk, vai ne, kundze? Jā. Tā tas ir.

²⁹⁰ Nelielā kundze, kas arī sēž tieši tur, tur jums blakus, viņa cieš no artrita un kādas sieviešu kaites. Vai tā ir taisnība, kundze? Piecelieties uz mirkli, nelielā sieviete sarkanajā kleitā. Jūs bijāt tik tuvu, vīzija ir atnākusi pie jums. Artrīts, sieviešu kaite. Vai tā ir? Un jūsu dzīvē ir kaut kas (jūs, es—es redzu jūs ļoti skaidri): jūsu dzīvē ir daudz raižu, daudz bēdu. Un tas ir saistīts ar to, kuru jūs milat, tas ir jūsu virs. Viņš ir dzērājs. Viņš neapmeklē

draudzi. Ja tā ir taisnība, paceliet savu roku. Lai Dievs jūs svētī, kundze. Tagad ejiet mājās un saņemiet savu svētību. Jūs esat dziedināta, apkārt jums kļūst gaišs.

²⁹¹ Tieši viņai blakus sēž vīrietis. Jūs, ser, vai tu tici? [Brālis saka: “Jā, es ticu.”—Tulk.] No visas sirds? [“Tieši tā.”] Jums ir zudusi viena no jūsu maņām. Tā ir oža. Vai tā ir? Ja tā ir, tad pamājiēt ar roku. [“Tā tas ir.”] Pieliec savu roku pie savas mutes, lūk, *šadi*, saki: “Kungs Jēzu, es ticu Tev no visas sirds.” [“Kungs Jēzu, es ticu Tev no visas sirds.”] Lai Dievs tevi svētī. Tagad ej. Tu saņemsi savu dziedināšanu.

²⁹² Ticiet Dievam! Ko jūs visi domājat par To, tur aizmugurē? Vai jūs ticat? Esiet godbijīgi!

²⁹³ Tur aizmugurē, tieši stūri sēž kāda kundze. Es redzu, ka šī Gaisma atrodas virs viņas. Tas arī ir vienīgais iemesls, kāpēc es kaut ko varu pastāstīt, jo nostājas šī Gaisma. *Šī* Gaisma stāv tieši virs tās kundzes. Varbūt jau pēc brīža es ieraudzīšu, kas tas ir. Tas parādīsies. . . Šī kundze cieš no—no sirds slimības. Viņa skatās taisni uz mani.

²⁹⁴ Un viņas virs sēž blakus viņai. Un viņas vīram ir kāda slimība, viņam ir nelaba dūša, viņš ir nomākts, slim. Vai tā ir, ser? Pacel savas rokas, ja tā ir taisnība. Tieši tā, tā esi tu, kundze ar to mazo šallīti. Mister, vai tā ir taisnība? Vai tad tu šodien neesi tāds kā savārdzis? Tev ir gremošanas traucējumi, cilvēk. Tā tas ir.

²⁹⁵ Vai jūs ticat no visas sirds, jūs abi? Vai jūs To pieņemat? Ser, es saku tev, arī tev, es redzu, ka tava roka ir pacelta, tev ir smēķēšanas ieradums. Pārtrauc to darīt. Tu smēķē cigārus, tev nevajadzētu to darīt, tas tevi padara slimu. Vai tad tā nav? Ja tā ir taisnība, tad pamājiēt ar savu roku, lūk, *šadi*. Lūk, kas izsauc savārgumu. Tas slikti iespaido tavus nervus. Izmett laukā to draņķi un vairs to nedari, un tev tas pāries un viss būs kārtībā, un no tavas sievas aizies sirds slimība. Vai jūs tam ticat? Vai tad tas tā nav? Es jūs no šejienes neredzu, un jūs to zināt, taču jūs nēsājat cigārus uz. . . jūsu—jūsu priekšējā kabatā. Tā tas ir. Izņem to visu ārā un uzliec savu roku savai sievai, pasaki Dievam, ka tu to vairs nedarīsi, uz mājām jūs iesiet veseli, gan tu, gan jūsu sieva izveseļosieties. Lai svētīts ir Kunga Jēzus Vārds!

Vai jūs ticat no visas sirds?

²⁹⁶ Lūk, šī nelielā kundze, kas sēž, lūk, šeit un skatās uz mani. Jūs, šeit priekšējā rindā, kas sēžat, lūk, šeit. Neliela auguma kundze ar. . . Jūs skatāties uz mani, jūs, kas sēžat, lūk, tur. Jūs ne. . . Vai jums ir lūgšanu kartiņa, kundze, lūk, šeit? Jums nav lūgšanu kartiņas? Vai jūs ticat no visas sirds? Vai jūs ticat, ka Jēzus Kristus var jūs dziedināt?

²⁹⁷ Ko jūs par To domājat, jūs, kas sēžat blakus viņai? Vai jums ir lūgšanu kartiņa, kundze? Jums nav? Vai jūs arī gribat izveseļoties? Vai jūs negribētu iet un atkal est tāpat kā agrāk,

un lai pāriet jūsu kuņģa kaite? Vai jūs ticat, ka Jēzus šobrīd jūs dziedina? Piecelieties, ja jūs ticat, ka Jēzus Kristus jūs ir dziedinājis. Jums bija kuņģa čūla, vai ne? Tās cēlonis bija jūsu nervozais stāvoklis. Jūs jau ilgu laiku bijāt nervoza. Īpaši skābes un pārējais, tas ir, es gribu teikt, tas rada skābi un padara jutīgus zobus, kad jūs atrījat barību atpakaļ mutē. Tā ir taisnība. Tieši tā. Tā ir pepsīna čūla, tā atradās jūsu kuņģa apakšējā daļā. Tā reizēm dedzina, īpaši pēc tam, kad paēdat grauzdīņus ar sviestu. Vai pareizi? Es nelasu jūsu domas, bet Svētais Gars ir nekļūdigš. Tagad jūs esat dziedināta. Ejiet mājās, esiet vesela.

²⁹⁸ Kā ar jums, kas esat šajā virzienā? Kāds no jums tur, kuram nav lūgšanu kartiņas, paceliet roku. Kāds bez lūgšanu kartiņas. Labi, esiet godbijīgi, ticiet no visas sirds. Kā ar tiem, kas ir tur augšā balkonā? Ticiet Dievam.

²⁹⁹ Es nevaru to izdarīt pats no sevis, tā ir tikai Viņa suverēnā žēlastība. Vai jūs ticat? Es varu pateikt tikai tad, kad Viņš man parāda. Kā jūsu ticība . . . Es to saku, lai sapurinātu jūsu ticību, un pēc tam skatos, kurp Viņš mani vedis. Vai jūs apzināties, ka tas—tas nav jūsu brālis? Jūs atrodaties Viņa Klātbūtnē. Ne jau es to visu daru, tā ir jūsu ticība, kas To vada. Es nevaru To vadīt. To dara jūsu ticība. Es nekādi nevaru To vadīt. Vienu mirkli.

³⁰⁰ Šinī stūrī, es redzu, ka tur sēž melnādains vīrs, tāds labi gados, viņam ir brilles. Vai jums ir lūgšanu kartiņa, ser? Piecelieties uz mirkli kājās. Vai jūs no visas sirds ticat, ka es esmu Dieva kalps? Jūs domājat par kādu citu, vai ne? Ja tas tā ir, pamājiēt ar roku. Ne jau tāpēc, ka tas esmu es, jūsu brālis. Un tā, jums nav lūgšanu kartītes. Jūs nekādi nebūtu varējis tikt rindā, jo jums nav lūgšanu kartītes. Lūk, ja kādam nav jums ir lūgšanu kartīte, ne—ne—necelieties, saprotiet, tāpēc ka jums būs iespēja atnākt lūgšanu rindā.

³⁰¹ Taču es redzu, ka šī Gaisma stāv tieši virs viņa. Vizija vēl nav atnākusi. Es nevaru tevi dziedināt, brāli, es nevaru. To var izdarīt tikai Dievs. Taču tava . . . tev . . . tev ir ticība. Tu tici. Un ir kaut kas—kaut kas—kas to ir izraisījis, kaut kādā veidā.

³⁰² Ja Visuvarenais Dievs pateiks šim vīram, kāda ir viņa problēma, vai tad jūs pārējie pieņemsiet savu dziedināšanu? Šeit ir vīrietis, stāv vismaz desmit, piecpadsmit jardus no manis, es nekad dzīvē neesmu viņu redzējis. Viņš ir tikai cilvēks, kurš tur stāv. Ja Visuvarenais Dievs atklās man, kas ar šo vīru nav kārtībā, tad ikvienam klātesošajam no šejienes būtu jāaiziet kā veselam cilvēkam. Ko gan vēl Dievs var izdarīt? Vai tā ir?

³⁰³ Ser, ar jums viss ir kārtībā. Jūs esat vājš, nakti reizēm pamostaties, prostata un tamlīdzīgi, taču ne jau par to jūs raizējaties. Jūs raizējaties par savu puiku. Un jūsu puika ir kaut kādā valsts iestādē, viņam ir personības dalīšanās. Vai tā ir? Pamājiēt ar roku, ja tā ir taisnība. Tieši tā arī ir.

³⁰⁴ Cik daudzi tagad tic, ka Jēzus Kristus, Dieva Dēls stāv šeit? Piecelsimies un slavēsim, un saņemsim savu dziedināšanu.

³⁰⁵ Visuvarenais Dievs, Dzīvības Autors, ikvienas labās dāvanas Devējs, Tu esi šeit, tas pats Kungs Jēzus Kristus, tas pats vakar, šodien un mūžos.

³⁰⁶ Un, sātān, tu pārāk ilgi esi baidījis šos cilvēkus, izej ārā no viņiem! Es pavēlu tev caur dzīvo Dievu, Kura Klātbūtne tagad ir šeit Uguns Staba formā, atstāj šos cilvēkus! Un izej ārā no viņiem, Jēzus Kristus Vārdā!

³⁰⁷ Katrs no jums, paceliet savas rokas un slavējiet Dievu, un saņemiet savu dziedināšanu, ikviens.

KĀ PIE MANIS ATNĀCA EŅĢELIS, UN VĪŅA UZDEVUMS LAT55-0117
(How The Angel Came To Me, And His Commission)

Šis Vēstījums, kuru brālis Viljams Marions Branhams sākotnēji sludināja angļu valodā pirmdienas, 1955. gada 17. janvārī, Leinas Tehnikuma skolā Čikāgā, Ilinoisas štatā, ASV, ir ņemts no magnētiskās lentes ieraksta un bez saīsinājumiem pierakstīts angļu valodā. Šo tulkojumu latviešu valodā ir nodrukājusi un izplata Voice of God Recordings.

LATVIAN

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org